

14 ส.ค. 2567
อ่านเมื่อวันที่.....

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

(ต. ๒๒.๑)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๓๔๙/๒๕๖๗
คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๙๙๗/๒๕๖๗

ในพระปรมາภิไรยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๒๔ เดือน กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๖๗

ระหว่าง { นายนันทร์ พล จิตวัสสปรีดา ผู้ฟ้องคดี
นายกเทศมนตรีเมืองหัวหิน ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำพิพากษาศาลปกครองเพชรบุรี คดีหมายเลขดำที่ ๑๐๐/๒๕๖๗
หมายเลขแดงที่ ๑๓๔/๒๕๖๗

คดินี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ครอบครองอาคารบ้านเลขที่ ๑๙
ถนนเศรษฐี ตำบลหัวหิน อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ซึ่งเป็นอาคารครึ่งตึก
ครึ่งไม้ ๒ ชั้น ขนาดประมาณ ๑๐ x ๑๐๓ เมตร จำนวน ๑ หลัง ปลูกสร้างอยู่บนชายหาดหัวหิน
บริเวณตั้งแต่สะพานปลาถึงศาลาเจ้าแม่ทับทิม ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายจาก
คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีตามคำสั่ง (แบบ ค. ๒๕) ที่ ปช ๕๒๑๐๕.๒/๒๓๐๖ ลงวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๖๗
ที่สั่งให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนอาคารหลังพิพากษา ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีดังกล่าว
เป็นคำสั่งทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีเคยออกคำสั่งห้ามใช้อาคาร
ตามแบบ ค. ๔ เลขที่ ปช ๕๒๑๐๕.๒/๕๗๘๘ ลงวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๕๘ และแบบ ค. ๗ เลขที่
ปช ๕๒๑๐๕.๒/๕๘๐๐ ลงวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๕๙ สั่งให้รื้อถอนอาคารดังกล่าวตามมาตรา ๔๒
แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๑๒ มาครั้งหนึ่งแล้ว ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นหนังสือลงวันที่ ๑๗
มกราคม ๒๕๖๐ อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ในเขตเทศบาล

/และเขตราชการ...

และเขตราชการส่วนท้องถิ่นอื่นในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ แต่ยังไม่ได้รับแจ้งคำวินิจฉัยอุทธรณ์ผู้ฟ้องคดีจึงยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครองเพชรบุรี ขอให้เพิกถอนคำสั่งดังกล่าวเป็นคดีหมายเลขดำที่ ๔๖/๒๕๖๐ ระหว่างการพิจารณาคดี คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ในเขตเทศบาลและเขตราชการส่วนท้องถิ่นอื่นในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ได้มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ที่ ๑๖/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๖๑ ว่าคำสั่งตามแบบ ค.๗ ลงวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๕๘ ที่ให้รื้อถอนอาคารพิพาทไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากสภาพการใช้งานของอาคารพิพาทสามารถแก้ไขเปลี่ยนแปลงให้ถูกต้องได้ เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นควรให้โอกาสผู้อุทธรณ์ยื่นคำขออนุญาตก่อสร้างอาคารให้ถูกต้องตามกฎหมาย จึงให้เพิกถอนคำสั่งดังกล่าว ต่อมา ศาลปกครองเพชรบุรีได้มีคำพิพากษาในคดีหมายเลขดำที่ ๔๖/๒๕๖๐ หมายเลขแดงที่ ๘๑/๒๕๖๑ โดยมีคำพิพากษาว่าคำสั่งให้รื้อถอนอาคารพิพาทชอบด้วยกฎหมายตามมาตรา ๗๗ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๗๒ อย่างไรก็ตาม เมื่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ในเขตเทศบาลและเขตราชการส่วนท้องถิ่นอื่นในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ได้วินิจฉัยให้เพิกถอนคำสั่งตามแบบ ค.๗ ลงวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๕๘ ที่ให้รื้อถอนอาคารพิพาทแล้ว ย่อมมีผลทำให้คำสั่งของผู้ฟ้องคดีที่พิพาทกันในคดีเป็นอันต้องถูกเพิกถอนไป ผู้ฟ้องคดีจึงเห็นว่าผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๗๒ ต้องปฏิบัติตามคำวินิจฉัยของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ในเขตเทศบาลและเขตราชการส่วนท้องถิ่นอื่นอื่นในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ การที่ผู้ฟ้องคดีออกคำสั่ง (แบบ ค.๗๕) ที่ปช ๕๒๑๐๕.๒/๒๓๑๖ ลงวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๖๒ ให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนอาคารพิพาทอีกจึงขัดแย้งกับคำวินิจฉัยของคณะกรรมการดังกล่าว เป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ประกอบกับอาคารพิพาทของผู้ฟ้องคดีมีอยู่ก่อนปี พ.ศ. ๒๕๔๗ และก่อนการประกาศใช้ประมวลกฎหมายที่ดิน โดยมีหลักฐานภาพถ่ายทางอากาศ ปี พ.ศ. ๒๕๔๗ อ่านโดยนายแสงชม พจน์สมพงษ์ ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการอ่าน แปล และวิเคราะห์ภาพถ่ายทางอากาศ และผู้เชี่ยวชาญของศาลยุติธรรม ด้านวิเคราะห์ภาพถ่ายทางอากาศและแผนที่ สำนักงานศาลยุติธรรมทะเบียนเลขที่ ๒๕/๒๕๖๑ ชี้แจงนายแสงชมได้วิเคราะห์ว่ามีการตั้งชุมชนและสิ่งปลูกสร้างอยู่อาศัยในพื้นที่พิพาทนี้ (ตั้งแต่บริเวณสะพานปลาถึงศาลเจ้าแม่ทับทิม) มา ก่อนปี พ.ศ. ๒๕๔๗ และก่อนประมวลกฎหมายที่ดินบังคับใช้เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๗ ต่อมา เมื่อมีการออกกฎหมายกำหนดให้เป็นที่สาธารณะในภายหลัง จึงเป็นเรื่องที่กฎหมายของรัฐ ไปบุกรุกที่ดินของประชาชนที่ครอบครองมาก่อน ไม่ใช่ประชาชนบุกรุกที่สาธารณะซึ่งตามนโยบายและแนวทางการแก้ไขปัญหาการบุกรุกที่ดินของรัฐตามหนังสือสำเนา นายกรัฐมนตรี ลงวันที่ ๒๙ เมษายน ๒๕๓๖ ข้อ ๗ (๑.๑) กำหนดให้ที่ดินในลักษณะดังกล่าว หากพิสูจน์ได้ว่าอยู่มาก่อนที่จะเป็นที่หวงห้ามของรัฐ ซึ่งสามารถพิสูจน์ได้ว่าเป็นผู้อยู่มาแต่ตั้งเดิม หรือครอบครองต่อเนื่องจากผู้ครอบครองเดิมมาก่อนเป็นที่ดินของรัฐ ให้ส่วนราชการ

/ที่เกี่ยวข้อง...

ที่เกี่ยวข้องเร่งรัดดำเนินการตรวจสอบและจัดทำทะเบียนบัญชีหรือจัดทำแผนงานโครงการ ออกเอกสารสิทธิ์ของผู้ครอบครองไว้เป็นหลักฐาน ผู้ถูกฟ้องคดีจึงมีหน้าที่ที่จะต้องปฏิบัติตามนโยบายและแนวทางการแก้ไขปัญหาการบุกรุกที่ดินของรัฐในลักษณะดังกล่าว การมีคำสั่งให้รื้อถอนอาคารพิพาทของผู้ฟ้องคดี จึงเป็นการละเว้นหรือละเลยไม่ปฏิบัติตามแนวทางการแก้ไขปัญหาการบุกรุกที่ดินของรัฐ นอกจากนี้ คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีดังกล่าวไม่ได้แจ้งสิทธิ์ อุทธรณ์ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นหนังสือลงวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๖๒ อุทธรณ์คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ในเขตเทศบาลและเขตราชการส่วนท้องถิ่นอื่น ในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ เมื่อพันระยะเวลาพิจารณาอุทธรณ์แล้วผู้ฟ้องคดียังไม่ได้รับแจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ ผู้ฟ้องคดีจึงยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครองชั้นต้น

ขอให้ศาลพิพากษาหรือมีคำสั่ง ดังนี้

๑. เพิกถอนคำสั่งทางปกครองของผู้ถูกฟ้องคดีตามคำสั่ง (แบบ ค.๒๕) เลขที่ ปช ๕๒๑๐๕.๒/๒๓๐๖ ลงวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๖๒ ที่ให้รื้อถอนอาคารสิ่งปลูกสร้างของผู้ฟ้องคดี ที่ตั้งอยู่ในบริเวณชุมชนชาวประมงหัวหิน ตั้งแต่สะพานปลาไปจนถึงศาลาเจ้าแม่ทับทิม

๒. คุ้มครองชั่วคราวหรือทุเลาการบังคับตามคำสั่งให้รื้อถอนอาคารหรือสิ่งปลูกสร้างของผู้ฟ้องคดี บริเวณชุมชนชาวประมงหัวหิน ตั้งแต่สะพานปลาไปจนถึงศาลาเจ้าแม่ทับทิม

ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำขอทุเลาการบังคับตามคำสั่งทางปกครอง ตามคำขอท้ายฟ้องข้อ ๒ ของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา

ผู้ถูกฟ้องคดียื่นคำร้องสอดฉบบลงวันที่ ๒๙ พฤษภาคม ๒๕๖๒ ต่อศาลปกครองชั้นต้น ว่า ระหว่างการพิจารณาคดีนี้ของศาล คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ในเขตเทศบาลและเขตราชการส่วนท้องถิ่นอื่นในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ได้มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ที่ ๓๗/๒๕๖๒ ลงวันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๖๒ ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีแล้ว ขอให้ศาลเรียกคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ในเขตเทศบาลและเขตราชการส่วนท้องถิ่นอื่นในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ เข้ามาเป็นคู่กรณี หรือเป็นผู้ถูกฟ้องคดีร่วมกับผู้ถูกฟ้องคดีด้วยการร้องสอด ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งเรียกให้ผู้ฟ้องคดี ยื่นคำชี้แจงและส่งสำเนาคำวินิจฉัยอุทธรณ์ที่ ๓๗/๒๕๖๒ ลงวันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๖๒ ต่อศาล ผู้ฟ้องคดีได้ส่งสำเนาคำวินิจฉัยอุทธรณ์ดังกล่าวโดยมีได้มีคำขอให้เรียกคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ในเขตเทศบาลและเขตราชการส่วนท้องถิ่นอื่นในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์เข้ามาเป็นคู่กรณี ในคดีด้วยการร้องสอดและมีได้มีคำขอให้ศาลเพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ดังกล่าวแต่อย่างใด

ผู้ถูกฟ้องคดีให้การว่า ข้อเท็จจริงที่เป็นเหตุแห่งการฟ้องคดีนี้ เป็นข้อเท็จจริงเดียวกับคดีหมายเลขดำที่ ๔๖/๒๕๖๐ คดีหมายเลขแดงที่ ๘๑/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๖๑ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองเพชรบุรี) โดยอาคารหลังพิพาทของผู้ฟ้องคดี อาคารครึ่งตึกครึ่งไม้ ๒ ชั้น ขนาดประมาณ ๑๐ X ๑๐๓ เมตร จำนวน ๑ หลัง ตั้งอยู่บ้านเลขที่ ๑๙

/ถนนเรศ darüber...

ถนนนเรศวร์ ตำบลหัวทิน อำเภอหัวทิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ปลูกสร้างอยู่บนที่ดินสาธารณะประโยชน์ชั้นที่ ๑ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของที่ดินบริเวณชายหาดสาธารณะชายหาดหัวทินหรือที่ดินชายฝั่งทะเลสมเด็จพระนเรศวรมหาราช ตั้งแต่สะพานปลาถึงศาลเจ้าแม่ทับทิม ด้านฝั่งทิศตะวันออกของถนนนเรศวร์ อันเป็นสาธารณะสมบูรณ์ของแผ่นดินประเททที่ดินสาธารณะที่พลเมืองใช้ประโยชน์ร่วมกัน และเป็นที่ดินสาธารณะที่อยู่ในแผนที่แสดงแนวเขตบริเวณที่กำหนดเป็นเขตปรับปรุงอาคารแบบท้ายพระราชบัญญัติกำหนดเขตปรับปรุงอาคารในท้องที่ตำบลหัวทิน อำเภอหัวทิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจดำเนินการกับอาคารที่ตั้งอยู่ในที่สาธารณะเหล่านี้ได้ตามมาตรา ๗๗ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ผู้ถูกฟ้องคดีในฐานะผู้มีอำนาจหน้าที่ในการคุ้มครองป้องกันหรือดูแลรักษาที่สาธารณะประโยชน์ร่วมกับนายอำเภอตามมาตรา ๑๒๒ แห่งพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พะพุทธศักราช ๒๕๔๗ ประกอบประเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการดูแลรักษาและคุ้มครองป้องกันที่ดินอันเป็นสาธารณะสมบูรณ์ของแผ่นดินสำหรับผลเมืองใช้ร่วมกัน พ.ศ. ๒๕๕๓ และเป็นเจ้าพนักงานท้องถิ่นที่มีอำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ได้พยายามแก้ไขปัญหาการบุกรุกก่อสร้างอาคารทับที่ดินสาธารณะบริเวณดังกล่าว โดยเรียกให้เจ้าของอาคารเหล่านี้ไปทำสัญญาเช่าที่ดินกับเทศบาลเมืองหัวทินตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๓๔ มีกำหนดระยะเวลาเช่า ๑๐ ปี ซึ่งเป็นระยะเวลาที่สุดตามที่กฎหมายได้กำหนดไว้ โดยเจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารพิพากษาที่ตั้งอยู่บริเวณดังกล่าวในขณะนั้น คือ นายเมฆา บุญนิธิ นางอังคณา บุญนิธิ นายพรหมมิน บุญนิธิ นายเศรษฐชัย บุญนิธิ และนางสาวกมลศรี บุญนิธิ ได้ทำสัญญาเลขที่ ๒๐/๒๕๓๔ ลงวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๓๔ และนางผ่องศรี กัญใจ ได้ทำสัญญาเลขที่ ๒๑/๒๕๓๔ ลงวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๓๔ เช่าที่ดินสาธารณะกับเทศบาลเมืองหัวทิน ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้แสดงตัวว่าเป็นเจ้าของและครอบครองอาคารพิพากษาร่วมกับบุคคลดังกล่าว แต่เมื่อครบกำหนดตามสัญญา ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีไม่ยอมรื้อถอนและขย้ายอาคารหรือสิ่งปลูกสร้างออกจากที่สาธารณะตามที่กฎหมายกำหนด ผู้ถูกฟ้องคดีจึงได้ดำเนินคดีอาญาagainstผู้ฟ้องคดี เป็นคดีหมายเลขดำที่ ๓๕๘๒/๒๕๔๖ หมายเลขแดงที่ ๓๐๘๒/๒๕๕๙ และเจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารหลังอื่น ๆ ที่ตั้งอยู่ในบริเวณเดียวกันกับอาคารของผู้ฟ้องคดี รวม ๑๑ ราย เป็นคดีความอาญาในความผิดตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ต่อศาลจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ซึ่งศาลได้มีคำสั่งให้รวมการพิจารณาคดีรวม จำนวน ๗ สำนวน โดยมีคดีหมายเลขดำที่ ๓๕๗๑/๒๕๔๖ หมายเลขแดงที่ ๓๐๘๑/๒๕๕๙ เป็นสำนวนคดีหลัก ซึ่งคดีดังกล่าวศาลได้มีคำพิพากษายกฟ้องในส่วนที่ฟ้องจำเลยที่ ๑ และผู้ฟ้องคดีในฐานะจำเลยที่ ๒ คดีถึงที่สุดโดยไม่มีผู้ใดอุทธรณ์ ส่วนจำเลยคนอื่น ๆ ศาลจังหวัดประจวบคีรีขันธ์พิพากษาว่า มีความผิดตามคำฟ้อง คดีถึงที่สุดตามคำพิพากษาฎีกาที่ ๑๖๐๗๔ - ๑๖๐๗๗/๒๕๕๖

โดยตามคำพิพากษา...

โดยตามคำพิพากษาของศาลจังหวัดประจวบคีรีขันธ์และศาลฎีกาได้วินิจฉัยข้อเท็จจริงเป็นที่ยุติว่า ที่ดินที่เกิดเหตุพื้นที่บริเวณตั้งแต่ศาลเจ้าแม่ทับทิมถึงสะพานปลาในเขตเทศบาลตำบลหัวหิน เป็นที่ดินสาธารณะมีบัตรของแผ่นดินที่อยู่ในแผนที่สังเขปแบบท้ายพระราชกฤษฎีกากำหนดเขตปรับปรุงอาคารในท้องที่ตำบลหัวหิน พ.ศ. ๒๕๒๒ เมื่อข้อเท็จจริงเป็นที่ยุติว่าที่ดินที่ตั้งอาคารผู้พ้องคดีเป็นที่สาธารณะอันเป็นสาธารณะมีบัตรของแผ่นดิน ผู้ถูกฟ้องคดีได้เข้าตรวจสอบสภาพอาคารของผู้พ้องคดีที่ตั้งอยู่ในบริเวณที่ดินดังกล่าว พบร่องรอยไม่มีการรื้อถอนออกไปหลังจากครบกำหนดเวลาเข้าสูงสุด ๑๐ ปี ตามที่กฎหมายกำหนด จึงอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔๒ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ มีคำสั่งห้ามผู้พ้องคดีใช้อาคารและให้รื้อถอนอาคารพิพากษาจำนวน ๑ หลัง ตามแบบ ค. ๔ เลขที่ ปช ๕๒๑๐๕.๒/๕๘๗ ลงวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๕๙ และแบบ ค. ๗ เลขที่ ปช ๕๒๑๐๕.๒/๕๘๐๐ ลงวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๕๙ ตามลำดับ ผู้พ้องคดีได้ยื่นหนังสือฉบับลงวันที่ ๑๒ มกราคม ๒๕๖๐ อุทธรณ์โดยยังคำสั่งและได้ยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองเพชรบุรี) เป็นคดีหมายเลขดำที่ ๔๖/๒๕๖๐ ระหว่าง การพิจารณาคดี คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ในเขตเทศบาลและเขตราชการส่วนท้องถิ่นอื่น ในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ได้มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ที่ ๔๖/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๖๑ ว่าคำสั่งห้ามใช้อาคารพิพากษาเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว แต่คำสั่งให้รื้อถอนอาคารเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงยกอุทธรณ์คำสั่งห้ามใช้อาคารและให้เพิกถอนคำสั่งให้รื้อถอนอาคาร ผู้ถูกฟ้องคดีจึงมีคำสั่งเทศบาลเมืองหัวหิน ที่ ๔๑๐๙/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๖๑ เพิกถอนคำสั่งเลขที่ ปช ๕๒๑๐๕.๒/๕๘๐๐ ลงวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๕๙ ต่อมา ศาลปกครองเพชรบุรี ได้มีคำพิพากษา ตามคดีหมายเลขแดงที่ ๘๑/๒๕๖๑ เมื่อวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๖๑ ว่า คำสั่งห้ามใช้อาคารและคำสั่งให้รื้อถอนอาคารชอบด้วยกฎหมายแล้ว แต่ในส่วนของคำสั่งให้รื้อถอนอาคาร เมื่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ในเขตเทศบาลและเขตราชการส่วนท้องถิ่น ในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ได้มีคำวินิจฉัยเพิกถอนแล้ว ทำให้เหตุแห่งการฟ้องคดีหมดสิ้นไป ไม่มีกรณีที่ศาลมีความจำเป็นต้องมีคำบังคับเพิกถอนตามคำฟ้องอีก พิพากษายกฟ้อง อย่างไรก็ตาม เนื่องจากอาคารของผู้พ้องคดียังคงเป็นอาคารที่ก่อสร้างอยู่ในที่ดินสาธารณะอันเป็นสาธารณะมีบัตรของแผ่นดิน และคำพิพากษาศาลมีผลตั้งแต่วันถัดไป ได้วินิจฉัยไว้แล้วว่าผู้ถูกฟ้องคดียังคงมีหน้าที่ที่จะต้องดำเนินการตามมาตรา ๗๗ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ผู้ถูกฟ้องคดีเห็นว่า แม้ว่าอาคารของผู้พ้องคดีจะก่อสร้างในที่สาธารณะก่อนพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ มีผลใช้บังคับ แต่เมื่อมีสภาพหรืออาจทำให้เกิดสภาพไม่เหมาะสม ไม่ปลอดภัยในการอยู่อาศัย การป้องกันอัคคีภัย การสาธารณสุข รักษาสิ่งแวดล้อม และเพื่อความสะดวกแก่การจราจรในเทศบาลเมืองหัวหิน ตามพระราชกฤษฎีกากำหนดเขตปรับปรุงอาคารในท้องที่ตำบลหัวหิน อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ พ.ศ. ๒๕๒๒ ดังนั้น เพื่อความเป็น

/ระเบียบเรียบร้อย...

จะเป็นเรื่องของบ้านเมืองหรือเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นหรือเพื่อประโยชน์ในการใช้ที่สาธารณะของประชาชน จึงอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๗๗ (๑) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว มีคำสั่ง (แบบ ค. ๒๕) เลขที่ ปช ๕๒๑๐๕.๒/๒๓๐๖ ลงวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๖๒ ให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนอาคารหลังที่พิพาทซึ่งเป็นการออกคำสั่งให้สอดคล้องกับคำวินิจฉัยในคำพิพากษาศาลปกครอง เพชรบุรี คดีหมายเลขแดงที่ ๘๑/๒๕๖๑ ด้วย โดยก่อนที่ผู้ถูกฟ้องคดีจะมีคำสั่งดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีหนังสือที่ ปช ๕๒๑๐๖.๓/๔๐๙๙ ลงวันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๖๙ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติให้ถูกต้องตามกฎหมาย ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๖๙ โต้แย้งแสดงพยานหลักฐานเพื่อชี้แจงข้อกล่าวหา อันถือได้ว่าเป็นการให้โอกาสผู้ฟ้องคดีตามมาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติธิปไตยบ้านเมือง พ.ศ. ๒๕๓๙ แล้ว คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีดังกล่าวซึ่งเป็นวัตถุแห่งคดีนี้จึงเป็นคำสั่งทางปกครองที่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นหนังสือลงวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๖๒ อุทธรณ์โต้แย้งคำสั่งเลขที่ ปช ๕๒๑๐๕.๒/๒๓๐๖ ลงวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๖๒ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนอาคารหลังที่พิพาทด้วยคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ ในเขตเทศบาลและเขตราชการส่วนท้องถิ่นอื่นในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์และได้ยื่นฟ้องเป็นคดีนี้ต่อศาลปกครองเพชรบุรี ต่อมา ในระหว่างการพิจารณาคดีนี้ของศาล คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ในเขตเทศบาลและเขตราชการส่วนท้องถิ่นอื่นในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ได้มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ที่ ๓๗/๒๕๖๒ ลงวันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๖๒ ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีแล้วเช่นกัน สำหรับคำสั่งให้รื้อถอนอาคารพิพาทดับเบิมตามคำสั่ง (แบบ ค.๗) เลขที่ ปช ๕๒๑๐๕.๒/๔๘๐๐ ลงวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๖๙ ที่มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ให้เพิกถอนตามคำวินิจฉัยอุทธรณ์ที่ ๑๖/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๖๑ นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีได้ปฏิบัติตามคำวินิจฉัยอุทธรณ์โดยได้เพิกถอนคำสั่งฉบับเดิมดังกล่าวแล้ว ส่วนคำสั่งฉบับใหม่ที่ให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนอาคารพิพาท อันเป็นวัตถุแห่งคดีนี้ เป็นการออกคำสั่งใหม่ตามบทกฎหมายอีกมาตราหนึ่งตามมาตรา ๗๗ (๑) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ จึงไม่ใช่กรณีที่ออกคำสั่งที่ขัดต่อคำวินิจฉัยอุทธรณ์หรือละเอียดไปปฏิบัติตามคำวินิจฉัยอุทธรณ์ดังที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง อีกทั้ง กรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีไม่ได้แจ้งสิทธิอุทธรณ์และระยะเวลาพิจารณาอุทธรณ์นั้น เนื่องจากคำสั่งดังกล่าวเป็นไปตามแบบ ค. ๒๕ ที่กำหนดไว้ตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ผู้ถูกฟ้องคดีไม่อาจแก้ไขเพิ่มเติมรูปแบบของคำสั่ง เพื่อแจ้งสิทธิอุทธรณ์แก่ผู้ฟ้องคดีได้ แต่การไม่แจ้งสิทธิอุทธรณ์ดังกล่าวไม่มีผลทำให้สิทธิของผู้รับคำสั่งต้องเสียไปและไม่มีผลทำให้เป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีจึงฟังไม่เข้า

ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งให้นำสำนวนคดีหมายเลขดำที่ ๔๙/๒๕๖๐ หมายเลขอ้าง
ที่ ๔๙/๒๕๖๑ มาเป็นส่วนหนึ่งของสำนวนคดีนี้

/ศากปกรอง...

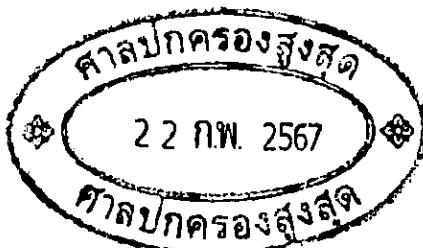
ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นเจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารครึ่งตึกครึ่งไม้ ๒ ชั้น ขนาดประมาณ ๑๐ x ๑๐๓ เมตร จำนวน ๑ หลัง บ้านเลขที่๑๙ ถนนเรศธรรม์ ตำบลหัวหิน อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ตั้งอยู่บริเวณพื้นที่ริมชายหาดหัวหิน ระหว่างสะพานปลาถึงศาลเจ้าแม่ทับทิม ฝั่งทิศตะวันออกของถนนเรศธรรม์ ในเขตเทศบาลเมืองหัวหิน เทศบาลเมืองหัวหินเมื่อครั้งที่ยังเป็นเทศบาลตำบลหัวหินเห็นว่า เป็นอาคารที่ก่อสร้างในที่ดินสาธารณะโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และกรมเจ้าท่าเห็นว่าเป็นการก่อสร้างรุกล้ำทางเดินเรือหรือที่ดินริมชายหาดที่อยู่ในความรับผิดชอบ ของกรมเจ้าท่าอีกส่วนหนึ่งด้วย เทศบาลตำบลหัวหินและกรมเจ้าท่าจึงร่วมกันร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีอาญาแก่ผู้ครอบครองที่ดินริมชายหาดหัวหิน บริเวณตั้งแต่สะพานปลาถึงศาลเจ้าแม่ทับทิม ซึ่งรวมถึงผู้ฟ้องคดีเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๖ ในข้อหาความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารและตามกฎหมายว่าด้วยการเดินเรือในน่านน้ำไทย โดยผู้ถูกฟ้องคดีได้ดำเนินคดีอาญาภัยกับผู้ฟ้องคดี เป็นคดีความอาญาของศาลจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ในความผิดตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ คดีหมายเลขดำที่ ๓๕๘๒/๒๕๔๖ หมายเลขแดงที่ ๓๐๘๒/๒๕๔๖ ซึ่งศาลได้มีคำสั่งให้รวมการพิจารณาคดีของผู้ฟ้องคดีกับคดีอาญาที่ผู้ถูกฟ้องคดีได้ดำเนินคดีกับเจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารหลังอื่น ๆ ที่ตั้งอยู่ในบริเวณเดียวกัน กับอาคารของผู้ฟ้องคดี รวม ๑ ราย จำนวน ๗ สำนวนโดยมีคดีหมายเลขดำที่ ๓๕๗๑/๒๕๔๖ หมายเลขแดงที่ ๓๐๘๑/๒๕๔๖ เป็นสำนวนคดีหลักซึ่งคดีดังกล่าวศาลจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ได้มีคำพิพากษาฟ้องในส่วนที่ฟ้องผู้ฟ้องคดีในฐานะจำเลยที่ ๒ คดีถึงที่สุดโดยไม่มีผู้ใดยื่นอุทธรณ์ ส่วนจำเลยคนอื่น ๆ ที่ศาลจังหวัดประจวบคีรีขันธ์พิพากษาว่ามีความผิดตามคำฟ้อง คดีถึงที่สุด ตามคำพิพากษาฎีกาที่ ๑๖๐๗๔ - ๑๖๐๗๗/๒๕๔๖ โดยในคำพิพากษาของศาลจังหวัดประจวบคีรีขันธ์และคำพิพากษาฎีกาดังกล่าวได้วินิจฉัยประเด็นข้อเท็จจริงอันเป็นประเด็นเบื้องต้นว่าที่ดินที่เกิดเหตุซึ่งรวมถึงที่ดินที่อาคารของผู้ฟ้องคดีในคดีนี้ตั้งอยู่ บริเวณตั้งแต่ศาลเจ้าแม่ทับทิมจนถึงสะพานปลาในเขตเทศบาลตำบลหัวหิน เป็นที่ดินสาธารณะอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีเห็นว่าคดีอาญาได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดในลักษณะดังกล่าว และผู้ฟ้องคดีหรือผู้ครอบครองอาคารไม่ยอมรือถอนอาการออกไปเมื่อครบกำหนดเวลาเช่าสูงสุด ๑๐ ปี ตามที่กฎหมายกำหนด ผู้ถูกฟ้องคดีจึงมีคำสั่งห้ามใช้อาคารและให้รื้อถอนอาคารพิพาทของผู้ฟ้องคดี ตามคำสั่ง(แบบ ค.๑) ที่ ปช ๕๒๑๐๕.๒/๕๗๙๙ ลงวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๔๙ และคำสั่ง(แบบ ค.๒) ที่ ปช ๕๒๑๐๕.๒/๕๘๐๐ ลงวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๔๙ ตามลำดับ ผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์ต่อແย়องคำสั่ง และได้ยื่นฟ้องคดีต่อศาล เป็นคดีหมายเลขดำที่ ๔๖/๒๕๖๐ ของศาลปกครองเพชรบุรี ในระหว่างการพิจารณาคดีของศาล คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ของศาลปกครองเพชรบุรี ในเขตเทศบาลและเขตราชการส่วนท้องถิ่นอื่นในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ในเขตเทศบาลและเขตราชการส่วนท้องถิ่นอื่นในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์

/ที่ ๑๖/๒๕๖๐...

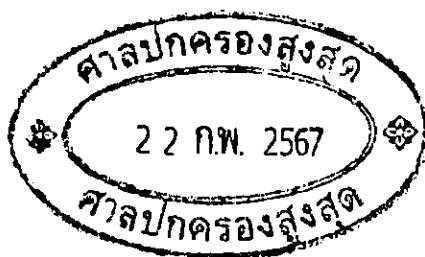
ที่ ๑๖/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๖๑ วินิจฉัยกู้ทรัพย์ในส่วนที่เป็นคำสั่งห้ามใช้อาหาร และให้เพิกถอนคำสั่งให้รื้อถอนอาคาร ศาลจึงมีคำพิพากษาตามคดีหมายเลขแดงที่ ๘๑/๒๕๖๑ พิพากษายกฟ้อง โดยเห็นว่าคำสั่งห้ามใช้อาหารชอบด้วยกฎหมายแล้ว ส่วนคำสั่งให้รื้อถอนอาคารถือว่าเหตุแห่งการฟ้องคดีสิ้นสุดไป ศาลไม่จำเป็นจะต้องออกคำบังคับเพิกถอนอีก อย่างไรก็ตาม ในหน้าที่ ๔๐ - ๔๑ ของคำพิพากษาดังกล่าว ศาลได้วินิจฉัยเนื้อหาแห่งคดีอันเป็นประเด็นเบื้องต้นไว้แล้วในลักษณะที่ว่าที่ดินอันเป็นที่ตั้งของอาคารพิพากษาของผู้ฟ้องคดีในกรณีนี้ เป็นที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกัน การที่อาคารพิพากษา ก่อสร้างในที่ดินสาธารณะก่อนมีการบังคับใช้กฎหมายว่าด้วยการควบคุมการก่อสร้างหรือ ควบคุมอาคาร จึงต้องด้วยหลักเกณฑ์ตามมาตรา ๗๗ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติ ควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ผู้ถูกฟ้องคดีในฐานะเจ้าพนักงานห้องถินยังคงมีอำนาจในการออก คำสั่งให้รื้อถอนอาคารพิพากษาตามบทบัญญัติตามมาตรา ๗๗ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติ ได้ใช้อำนาจตามบทบัญญัติตั้งกล่าว ออกคำสั่ง (แบบ ค.๒๕) ที่ ปช ๕๒๑๐๕.๒/๒๓๐๖ ลงวันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๖๒ ให้รื้อถอนอาคารพิพากษาของผู้ฟ้องคดี ซึ่งเป็นคำสั่งทางปกครอง อันเป็น วัตถุแห่งคดี ที่ผู้ฟ้องคดีได้ฟ้องขอให้เพิกถอนในคดีนี้ เมื่อพิจารณาพยานหลักฐานที่ปรากฏ อยู่ในสำนวนคดีนี้ และในสำนวนคดีหมายเลขแดงที่ ๔๖/๒๕๖๐ หมายเลขแดงที่ ๘๑/๒๕๖๑ ของศาลปกครองเพชรบุรี ซึ่งศาลมีคำสั่งให้นำมาเป็นส่วนหนึ่งของคดีนี้ รวมทั้งคำพิพากษา ของศาลจังหวัดประจวบคีรีขันธ์และคำพิพากษาศาลมีภัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่า ข้อเท็จจริงในเบื้องต้นรับฟังได้เป็นที่ยุติ ตามคำพิพากษาของศาลปกครองเพชรบุรี คดีหมายเลขแดงที่ ๔๖/๒๕๖๐ หมายเลขแดงที่ ๘๑/๒๕๖๑ คำพิพากษาศาลมีภัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่า ที่ดินอันเป็นที่ตั้งของอาคารพิพากษาของผู้ฟ้องคดี ซึ่งตั้งอยู่บ้านเลขที่ ๑๙ ถนนเรศดำริ์ ตำบลหัวหิน อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ อันเป็นพื้นที่บริเวณริมชายหาดหัวหิน ระหว่างสะพานปลาถึงศาลเจ้าแม่ทับทิม ฝั่งทิศตะวันออกของถนนเรศดำริ์ ในเขตเทศบาล เมืองหัวหิน เป็นที่ดินสาธารณะอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกัน ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าที่ดินอันเป็นที่ตั้งของอาคารพิพากษาดังกล่าวไม่ใช่ที่ดินสาธารณะ หากแต่เป็นที่ดินที่บรรพบุรุษของผู้ฟ้องคดีได้ครอบครองมาตั้งแต่ก่อนปี พ.ศ. ๒๔๘๗ ตามหลักฐานภาพถ่ายทางอากาศเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๘๗ ที่ผู้เชี่ยวชาญได้อ่านแปล และวิเคราะห์ภาพถ่าย ทางอากาศยืนยันว่ามีการตั้งชุมชนในบริเวณดังกล่าวอยู่ในปีที่มีการถ่ายภาพทางอากาศ เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๘๗ แล้ว นั้น เห็นว่า เนื่องจากก่อนที่จะมีการถ่ายภาพทางอากาศเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๘๗ ได้มีการประกาศใช้บทบัญญัติตามมาตรา ๑๓๐๔ ในบรรพ ๔ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๔๗๓ ซึ่งเป็นเวลา ก่อนปี พ.ศ. ๒๔๘๗ หลายปีมากแล้ว โดยบทบัญญัติ

/มาตรา ๑๓๐๔ (๒)...

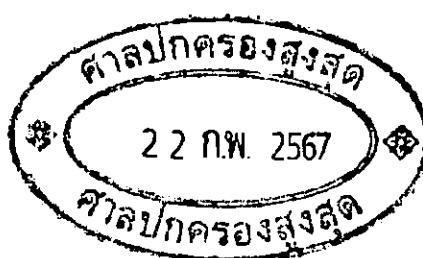

มาตรา ๑๓๐๔ (๒) แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ได้บัญญัติให้ที่ดินชายตั่งหรือชายหาดหรือชายทะเล อันเป็นที่ดินที่ประชาชนหรือพลเมืองใช้ประโยชน์ร่วมกัน เป็นที่ดินสาธารณะอันเป็นสาธารณะสมบัติของแผ่นดินอยู่แล้ว ประกอบกับผู้ฟ้องคดีไม่มีพยานหลักฐานเอกสารของทางราชการที่จะแสดงให้เห็นว่าบรรพบุรุษของผู้ฟ้องคดีได้เข้าครอบครองที่ดินอันเป็นที่ดังของอาคารพิพากษ่อนปี พ.ศ. ๒๕๗๓ โดยชอบด้วยกฎหมาย อีกทั้งผู้ฟ้องคดียังยอมรับเงื่อนว่าที่ดินของบรรพบุรุษในส่วนที่ต่อเนื่องกันที่ได้มอบให้แก่ลูกหลานอีกส่วนหนึ่ง ซึ่งตั้งอยู่อีกฝั่งของถนนทางด้านทิศตะวันตกของถนนเรศคำริห์ เป็นที่ดินที่ลูกหลานที่ได้รับมอบน้ำไปออกโฉนดที่ดินได้ทั้งหมด ในขณะที่ที่ดินพิพากษาด้านที่ติดชายหาดเป็นที่ดินหัวไร่ปลายนาของแปลงที่ออกโฉนดที่ดินได้ น่าจะต้องถือว่าเป็นที่ดินที่สามารถถูกโฉนดได้เช่นกันนั้น ย่อมเป็นกรณีที่ผู้ฟ้องคดีได้ยอมรับอยู่ในตัวว่า ที่ดินอันเป็นที่ดังของอาคารพิพากษา ซึ่งเป็นที่ดินริมชายหาดหัวหินตั้งแต่สะพานปลาจนถึงศาลาเจ้าแม่ทับทิมฝั่งทางด้านทิศตะวันออกของถนนเรศคำริห์ เป็นเพียงที่ดินสาธารณะริมชายหาดที่อยู่บริเวณหัวไร่ปลายนาของแปลงที่ดินฝั่งทิศตะวันตกของถนนเรศคำริห์เท่านั้น และกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าที่ดินอันเป็นที่ดังวังสุขเวศน์ของพระเจ้าบรมวงศ์เรอกรmorphะนเรศวรฤทธิ์ในรัชกาลที่ ๕ ซึ่งปัจจุบันเป็นที่ดังของโรงเรียนขนาดใหญ่ ๒ แห่ง ที่ล้วนได้รับการออกเป็นโฉนดที่ดิน ตั้งอยู่ในแนวเดียวกันกับที่ดินริมชายหาดอันเป็นที่ดังของอาคารผู้ฟ้องคดี ที่ดินอันเป็นที่ดังของอาคารผู้ฟ้องคดีจึงน่าจะถือว่าเป็นที่ดินที่ออกโฉนดที่ดินได้เช่นเดียวกันกับที่ดินวังสุขเวศน์เดิม นั้น เห็นว่า เนื่องจากการที่พระมหาภัตtriย์ซึ่งดำรงอยู่ในฐานะองค์รัฐธาริปัตย์ก่อการเปลี่ยนแปลงการปกครอง ได้พระราชทานที่ดินให้แก่พระบรมวงศานุวงศ์เพื่อใช้เป็นที่ดังของวังหรือที่ประทับเช่นนั้น ย่อมถือว่าผู้ที่ได้รับพระราชทานได้กรรมสิทธิ์ในที่ดินดังกล่าวโดยชอบด้วยกฎหมายในขณะนั้นแล้ว เมื่อต่อมาภายหลังไม่ได้มีการยกเลิกเพิกถอนหรือเรียกคืนทรัพย์สินหรือที่ดินที่เคยได้รับพระราชทาน รวมทั้งภายหลังการเปลี่ยนแปลงการปกครอง เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๗๕ ไม่ได้มีการออกกฎหมายหรือไม่มีการเรวนคืนที่ดินดังกล่าว กรรมสิทธิ์ในที่ดินย่อมยังคงเป็นของผู้ที่ได้รับพระราชทานหรือทายาทหรือผู้สืบสิทธิ์ต่อเนื่องกันไปและย่อมเป็นที่ดินที่สามารถถูกเอกสารสิทธิ์โฉนดที่ดินตามประมวลกฎหมายที่ดินได้ ในขณะที่ที่ดินอันเป็นที่ดังของอาคารพิพากษาของผู้ฟ้องคดี เป็นที่ดินชายหาดสาธารณะที่เคยตั้งอยู่หัวไร่ปลายนาของบรรพบุรุษผู้ฟ้องคดี และไม่เคยมีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯฯ กระหม่อมพระราชทานที่ดินดังกล่าวให้แก่บรรพบุรุษของผู้ฟ้องคดี รวมทั้งไม่มีเอกสารสิทธิ์ใด ๆ ที่ออกตามประมวลกฎหมายที่ดินหรือเอกสารหลักฐานของทางราชการที่จะแสดงว่าเป็นที่ดินที่มีกรรมสิทธิ์โดยชอบด้วยกฎหมาย กรณีจึงไม่อาจนำเอาที่ดินอันเป็นที่ดังของวังสุขเวศน์เดิมมาเปรียบเทียบกับที่ดินอันเป็นที่ดังของอาคารพิพากษาของผู้ฟ้องคดีในกรณีนี้ได้ การที่บรรพบุรุษ

/ของผู้ฟ้องคดี...

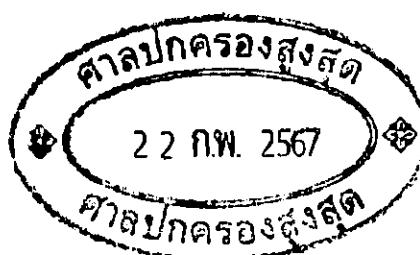
ของผู้ฟ้องคดีเข้าบุกรุกครอบครองที่ดินชายหาดสาธารณะ อันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน ที่ประชาชนหรือพลเมืองใช้ประโยชน์ร่วมกัน ซึ่งเคยตั้งอยู่บริเวณหัวเรือปลายนาของถนน ย่อมเป็น การกระทำที่ฝ่าฝืนกฎหมายและไม่อาจยกເเอกสารอาญาความชั่นต่อสักกับแผ่นดินได้ตามมาตรา ๑๓๐๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ทั้งนี้ ไม่ว่าจะบุกรุกเข้าครอบครองสืบเนื่องต่อ กันมาเป็น เวลาภานานเพียงใดก็ตาม ข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีทุกประเด็น จึงฟังไม่เข้า เมื่อได้วินิจฉัยแล้วว่า ที่ดินอันเป็นที่ตั้งของอาคารพิพากษาของผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของที่ดินริมชายหาดหัวหิน บริเวณตั้งแต่สะพานปลาถึงศาลเจ้าแม่ทับทิมในกรณีนี้ เป็นที่ดินริมชายหาดสาธารณะ อันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินที่ประชาชนหรือพลเมืองใช้ร่วมกัน และเป็นที่ดินสาธารณะ บริเวณที่มีการเข้าบุกรุกครอบครองเพื่อสร้างอาคารที่อยู่อาศัยเป็นจำนวนมาก มีสภาพ ไม่เหมาะสมในการรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม การผังเมือง หรือการอำนวยความสะดวก แก่การจราจร จึงเข้าหลักเกณฑ์ที่รัฐจะออกพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ต่อมา เมื่อได้มีการประกาศ ใช้พระราชบัญญัติกำหนดเขตปรับปรุงอาคารในท้องที่ตำบลหัวหิน อำเภอหัวหิน จังหวัด ประจวบคีรีขันธ์ พ.ศ. ๒๕๒๒ กำหนดให้ที่ดินบริเวณริมชายหาดหัวหิน ตั้งแต่สะพานปลา ถึงศาลเจ้าแม่ทับทิม ฝั่งทิศตะวันออกของถนนนเรศวราริท ในเขตเทศบาลเมืองหัวหิน ให้เป็น เขตปรับปรุงอาคารตามบทบัญญัติตั้งก่อน ตั้งนั้น ทราบได้ที่พระราชบัญญัติตั้งก่อนแล้ว ยังไม่ถูกยกเลิกหรือเพิกถอน ผู้ถูกฟ้องคดีย่อมมีอำนาจดำเนินการหรือมีคำสั่งอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือulatory อย่างตามมาตรา ๗๗ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ เมื่อ ผู้ถูกฟ้องคดีได้ใช้อำนาจตามมาตรา ๗๗ วรรคหนึ่ง (๑) วรรคสาม และวรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติ ดังกล่าว มีคำสั่งให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารหลังพิพากษาในกรณีนี้ ไปทำสัญญาเช่าที่ดิน สาธารณะกับเทศบาลเมืองหัวหิน ซึ่งปรากฏว่านายเมรา บุญนิช นางอังคณา บุญนิช นายพรหมมิน บุญนิช นายเศรษฐี บุญนิช นางสาวกมลศรี บุญนิช และนางผ่องศรี กาญจนโนมัย ซึ่งเป็นเจ้าของ หรือผู้ครอบครองอาคารพิพากษาที่ตั้งอยู่บริเวณดังกล่าวในขณะนั้น ได้ทำสัญญาเช่าที่ดินสาธารณะ กับเทศบาลเมืองหัวหินเมื่อวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๓๔ และผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นผู้เข้าสืบสิทธิและ ครอบครองอาคารพิพากษาร่วมกันกับบุคคลดังกล่าว ไม่ยอมรื้อถอนและขย้ายอาคารหรือ สิ่งปลูกสร้างออกไปเมื่อครบกำหนดระยะเวลาเช่าสูงสุด ๑๐ ปี ตามที่กฎหมายกำหนด ผู้ถูกฟ้องคดี ย่อมชอบที่จะมีคำสั่งห้ามให้ผู้ฟ้องคดีใช้อาคารพิพากษา และให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนอาคารพิพากษา ให้พ้นไปจากที่สาธารณะ ต่อมาเมื่อผู้ถูกฟ้องคดีมีคำสั่งห้ามใช้หรือยอมให้บุคคลใดเข้าใช้อาคาร พิพากษา จำนวนผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์หรือศาลมไม่ได้มีคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งห้ามใช้ อาคารดังกล่าว ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดียังคงไม่ยอมปฏิบัติตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดี ทั้งในส่วน ของการปฏิบัติตามกฎหมาย และในส่วนที่มีคำสั่งห้ามใช้อาคารภายหลังจากกำหนดระยะเวลา

/การเช่าสูงสุด...

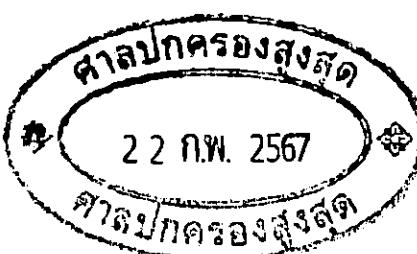
การเข้าสูงสุด ๑๐ ปี ตามกฎหมายได้สิ้นสุดลง อันแสดงให้เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีไม่นำพาที่จะปฏิบัติ ตามกฎหมายและคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดี การที่ผู้ถูกฟ้องคดีมีคำสั่ง (แบบ ค.๒๕) ที่ ปช ๕๒๑๐๕.๖/๒๓๐๖ ลงวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๖๒ ให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนอาคารพิพากษา ตามมาตรา ๗๗ วรรคหนึ่ง (๑) และวรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๖๒ เพื่อให้การบังคับใช้กฎหมายบรรลุผลตามเจตนาرمณของพระราชบัญญัติและพระราชบัญญัติฯ ดังกล่าวอันเป็นการกระทำเพื่อความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง หรือเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น หรือเพื่อประโยชน์ในการใช้ที่ดินสาธารณะของประชาชน จึงเป็นคำสั่งทางปกครองที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว นอกจากนี้ กรณีที่ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องขอเพิ่มเติมคำคัดค้านคำให้การ ลงวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๖๓ ต่อศาล โดยขอฟ้องเพิ่มเติมให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ ในเขตเทศบาลและเขตราชการส่วนท้องถิ่นอื่นในจังหวัดประจำวิชาชีวนี้ เป็นผู้ถูกฟ้องคดี ในคดีนี้ด้วย และขอให้เพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ดังกล่าว ซึ่งเมื่อพิจารณาคำร้องของผู้ฟ้องคดีแล้ว จะเห็นได้ว่า เมื่อว่าผู้ฟ้องคดีจะระบุข้อคำร้องว่าเป็นคำร้องขอเพิ่มเติมคำคัดค้านคำให้การก็ตาม แต่โดยเนื้อหาแล้วคำร้องดังกล่าวมีเนื้อหาเป็นคำฟ้องเพิ่มเติม ที่ผู้ฟ้องคดีประสงค์จะฟ้องเพิ่มเติม เพื่อให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ในเขตเทศบาลและเขตราชการส่วนท้องถิ่นอื่นในจังหวัดประจำวิชาชีวนี้ เป็นผู้ถูกฟ้องคดีในคดีนี้ด้วย และฟ้องเพิ่มเติมขอให้เพิกถอนคำวินิจฉัยของคณะกรรมการดังกล่าว ที่ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีด้วยนั่นเอง แต่โดยที่การยื่นคำฟ้องเพิ่มเติมของผู้ฟ้องคดีในคดีนี้ ผู้ฟ้องคดีจะต้องยื่นฟ้องเพิ่มเติมต่อศาล ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของคณะกรรมการดังกล่าว ตามมาตรา ๕๒ วรรคสี่แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๖๒ เมื่อคำวินิจฉัยอุทธรณ์ซึ่งแจ้งตามหนังสือที่ ปช ๐๐๒๒.๔/๑๙๕๘ ลงวันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๖๒ ได้ระบุวิธีการยื่นคำฟ้องและระยะเวลาสำหรับยื่นคำฟ้องไว้ในหนังสือดังกล่าวด้วยแล้ว แม้ข้อเท็จจริงจะไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีได้รับแจ้งคำวินิจฉัยอุทธรณ์ดังกล่าวตั้งแต่เมื่อใด แต่ผู้ฟ้องคดียอมจะทราบถึงคำวินิจฉัยกอุทธรณ์อย่างช้าที่สุดไม่เกินวันที่ ๗ มกราคม ๒๕๖๓ ซึ่งเป็นวันที่ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๗ มกราคม ๒๕๖๒ (ที่ถูกต้องคือ ๒๕๖๓) ยื่นต่อศาลเพื่อขอส่งสำเนาคำวินิจฉัยอุทธรณ์ดังกล่าวต่อศาล การที่ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำฟ้องเพิ่มเติมต่อศาล โดยส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนเมื่อวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๖๓ จึงเป็นการยื่นคำฟ้องเพิ่มเติมต่อศาล เมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำวินิจฉัยอุทธรณ์ตามมาตรา ๕๒ วรรคสี่แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ศาลย่อมไม่อนาจรับคำฟ้องเพิ่มเติมของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณาได้ และกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดียื่นคำร้องถอนฟ้องเพิ่มเติมของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณาได้ คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ในเขตเทศบาลและเขตราชการส่วนท้องถิ่นอื่นในจังหวัดประจำวิชาชีวนี้ ให้เข้ามาเป็นผู้ถูกฟ้องคดีร่วมกับผู้ถูกฟ้องคดี ตามบทบัญญัติว่าด้วยการร้องฟ้อง นั้น

/เห็นว่า...

เห็นว่า เมื่อศาลได้วินิจฉัยแล้วว่า ไม่อาจรับคำฟ้องเพิ่มเติมของผู้ฟ้องคดีที่ขอให้เพิกถอนคำวินิจฉัย อุทธรณ์ของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ไว้พิจารณาได้กรณีจึงไม่จำต้องเรียกคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ในเขตเทศบาลและเขตราชการส่วนท้องถิ่นอื่นในจังหวัดประจำวบคีรีขันธ์ เข้ามาเป็นคู่กรณีด้วยการร้องสอดตามคำขอของผู้ถูกฟ้องคดี และพิพากษายกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า กรณีที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีออกคำสั่ง (แบบ ค. ๒๕) เลขที่ ปช ๕๒๑๐๕.๒/๒๓๐๖ ลงวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๖๒ ให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนอาคารเป็นไปโดยชอบด้วยกฎหมาย นั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าผู้ถูกฟ้องคดีในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่น มีหน้าที่ต้องปฏิบัติตามคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ในเขตเทศบาลและเขตราชการส่วนท้องถิ่นอื่นในจังหวัดประจำวบคีรีขันธ์ ที่มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ที่ ๑๖/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๖๑ ว่า สภาพอาคารของผู้ฟ้องคดีสามารถแก้ไขเปลี่ยนแปลงได้ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีออกคำสั่ง (แบบ ค. ๒๕) เลขที่ ปช ๕๒๑๐๕.๒/๒๓๐๖ ลงวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๖๒ ว่า สภาพอาคารของผู้ฟ้องคดีไม่อาจแก้ไขเปลี่ยนแปลงได้ จึงขัดแย้งกับคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ในเขตเทศบาลและเขตราชการส่วนท้องถิ่นอื่นในจังหวัดประจำวบคีรีขันธ์ และเป็นกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดี มีเจตนาปฏิบัติหน้าที่โดยไม่ชอบด้วยกฎหมายตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ นอกจากนี้ บริเวณที่ดินพิพากษา ผู้ฟ้องคดีได้บรรยายฟ้องถึงความเป็นมาของการอาศัยอยู่ในที่ดินพิพากษาตั้งแต่รุ่นบรรพบุรุษของผู้ฟ้องคดีนานหลายชั่วอายุคน ถือว่าเป็นการบุกเบิก มิใช่บุกรุก การที่ศาลปกครองชั้นต้นได้วินิจฉัยว่า การออกคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดี (แบบ ค. ๒๕) เลขที่ ปช ๕๒๑๐๕.๒/๒๓๐๖ ลงวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๖๒ ให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนอาคารพิพากษาโดยชอบด้วยกฎหมาย จึงไม่ชอบด้วยข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย ส่วนกรณีที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า ผู้ฟ้องคดียื่นคำฟ้องเพิ่มเติมเมื่อพ้นกำหนดเวลาสามสิบวันนับแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีได้รับแจ้งคำวินิจฉัยอุทธรณ์ที่ ๑๖/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๖๑ ของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ในเขตเทศบาลและเขตราชการส่วนท้องถิ่นอื่นในจังหวัดประจำวบคีรีขันธ์ ตามมาตรา ๕๒ วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ศาลจึงไม่รับคำฟ้องเพิ่มเติมของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา และไม่จำต้องเรียกของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ในเขตเทศบาลและเขตราชการส่วนท้องถิ่นอื่นในจังหวัดประจำวบคีรีขันธ์เข้ามาเป็นคู่กรณีในคดีด้วยการร้องสอดตามคำขอของผู้ฟ้องคดี นั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าการที่ผู้ฟ้องคดียื่นคำฟ้องขอเพิ่มเติมคำคัดค้านคำให้การลงวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๖๓ สืบเนื่องจากศาลปกครองชั้นต้นได้มีคำสั่งลงวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓ เรียกให้ผู้ฟ้องคดีทำคำคัดค้านคำให้การยื่นต่อศาลภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับคำสั่ง โดยระบุว่า ทั้งนี้ในการจัดทำคำคัดค้านคำให้การให้ผู้ฟ้องคดีระบุให้ชัดเจนด้วยว่า ผู้ฟ้องคดีประสงค์จะฟ้องเพิ่มเติมขอให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ในเขตเทศบาลและเขตราชการส่วนท้องถิ่นอื่นในจังหวัด

/ประจำวบคีรีขันธ์...

ประจวบคีรีขันธ์เป็นผู้ถูกฟ้องคดีด้วย และขอให้เพิกถอนคำวินิจฉัยของคณะกรรมการดังกล่าว เพื่อให้เป็นไปตามคำร้องของผู้ถูกฟ้องคดี ลงวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๖๓ หรือไม่ อย่างไร ผู้ฟ้องคดีจึงยื่นคำคัดค้านคำให้การลงวันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๖๓ ต่อศาล ต่อมาก็ฟ้องคดีจึงยื่นคำร้องขอเพิ่มเติมคำคัดค้านคำให้การลงวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๖๓ ต่อศาล ระบุว่าประสังค์จะฟ้องคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ในเขตเทศบาลและเขตราชการส่วนท้องถิ่นอื่นในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ และขอให้ศาลมีคำสั่งเพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของคณะกรรมการดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีได้ปฏิบัติตามคำสั่งศาลปกครองชั้นต้นอย่างเคร่งครัดแล้ว ประกอบกับศาลปกครองชั้นต้นมีได้ระบุให้ผู้ฟ้องคดี ทำคำฟ้องเพิ่มเติมแต่อย่างใด ผู้ฟ้องคดีจึงเชื่อโดยสุจริตว่า เมื่อผู้ฟ้องคดีได้ปฏิบัติตามคำสั่งของศาลแล้ว ศาลจะรับคำคัดค้านคำให้การและคำร้องเพิ่มเติมคำคัดค้านคำให้การลงวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๖๓ ของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา และเมื่อศาลมีได้สั่งให้ผู้ฟ้องคดีทำเป็นคำฟ้องเพิ่มเติมต่อศาล กรณีจึงไม่อยู่ภายใต้บังคับของมาตรา ๕๒ วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๔๒ ตามที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัย และไม่ว่ากรณีจะเป็นประการใด เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าผู้ถูกฟ้องคดีได้ยื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำร้องเรียนคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ในเขตเทศบาล และเขตราชการส่วนท้องถิ่นอื่นในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์เข้ามาเป็นคู่กรณีในฐานะผู้ร้องสอง ตามคำร้องลงวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๖๒ กรณีจึงถือว่าคณะกรรมการดังกล่าวเป็นผู้มีส่วนได้เสียโดยตรง ศาลปกครองชั้นต้นย่อมมีอำนาจเรียกให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ในเขตเทศบาล และเขตราชการส่วนท้องถิ่นอื่นในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์เข้ามาเป็นคู่กรณีในคดีด้วยในฐานผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เป็นเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ (แบบ ค. ๒๕) เลขที่ ปช ๕๒๑๐๕.๒/๒๓๐๖ ลงวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๖๒ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนอาคารพิพากษา และให้รับคำคัดค้านคำให้การเพิ่มเติมต่อศาล ลงวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๖๓ ไว้เป็นคำฟ้องเพิ่มเติมของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา โดยมีคำสั่งเรียกคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ในเขตเทศบาลและเขตราชการส่วนท้องถิ่นอื่นในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ให้เข้ามาเป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ร่วมกับผู้ถูกฟ้องคดี

ผู้ถูกฟ้องคดีแก้อุทธรณ์ว่า กรณีที่ผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์ว่า คดีนี้มีข้อเท็จจริงอันเป็นเหตุแห่งการฟ้องคดีเดียวกันกับคดีหมายเลขดำที่ ๔๖/๒๕๖๐ หมายเลขแดงที่ ๘๑/๒๕๖๑ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองเพชรบุรี) ที่อยู่ระหว่างการพิจารณาเป็นคดีหมายเลขดำที่ อ. ๖๑๗/๒๕๖๑ ของศาลปกครองสูงสุด ผู้ถูกฟ้องคดีขออ้างพยานหลักฐานต่าง ๆ ในส่วนนวนคดี ดังกล่าวประกอบการยื่นอุทธรณ์ในคดีนี้ด้วย ผู้ถูกฟ้องคดีมีพื้นที่บริเวณที่อยู่ในเขตดูแลรับผิดชอบภายในเขตเทศบาลเมืองหัวทิ่นรวม ๒ ตำบล คือ ตำบลหัวทิ่น และตำบลหนองแก อำเภอหัวทิ่น จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ รวมทั้งพื้นที่บริเวณชายหาดหัวทิ่นตั้งแต่สะพานปลาถึง

/ศาลเจ้าแม่ทับทิม...

ศาลเจ้าแม่ทับทิมฝั่งทิศตะวันออกของถนนเรศ darüber์ ตำบลหัวหิน ซึ่งเป็นบริเวณอันเป็นที่ตั้ง อาคารพิพาทของผู้ฟ้องคดี ซึ่งภายในเขตเทศบาลตั้งกล่าวได้ถูกกำหนดให้เป็นเขตควบคุมอาคาร ตามพระราชบัญญัติควบคุมการก่อสร้างอาคาร พุทธศักราช ๒๕๗๙ ในเขตเทศบาลตำบลหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ พ.ศ. ๒๕๐๐ โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษาเมื่อวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๐๐ แม้ภายหลังต่อมามีการยกเลิกพระราชบัญญัติควบคุมการก่อสร้างอาคาร พุทธศักราช ๒๕๗๙ โดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ แต่กรณีต้องถือว่าได้มีพระราชบัญญัติใช้บังคับพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ในพื้นที่ตำบลหัวหิน ตามมาตรา ๘๐ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งพื้นที่บริเวณชายหาดหัวหิน ตั้งแต่สะพานปลาถึงศาลเจ้าแม่ทับทิม ถนนเรศ darüber์ ตำบลหัวหิน เป็นที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติ ของแผ่นดิน เดิมก่อนที่จะได้มีการนำพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ มาใช้บังคับ พื้นที่บริเวณดังกล่าวมีการก่อสร้างอาคารขึ้นเป็นจำนวนมาก และมีสภาพหรืออาจทำให้เกิดสภาพที่ไม่เหมาะสม หรือไม่ปลอดภัยในการอยู่อาศัย การป้องกันอัคคีภัย การสาธารณสุข การรักษาคุณภาพ สิ่งแวดล้อม การผังเมือง และการอำนวยความสะดวกแก่การจราจร เทศบาลตำบลหัวหินในขณะนี้ จึงมีประกาศพระราชนูญ្ភีกากำหนดเขตปรับปรุงอาคาร ในท้องที่ตำบลหัวหิน อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ พ.ศ. ๒๕๒๒ และมีแผนที่แสดงแนวเขตบริเวณที่กำหนดให้เป็นเขตปรับปรุงอาคารท้ายพระราชบัญญัติไว้ โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษาเมื่อวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๒๒ การดำเนินการของเทศบาลเมืองหัวหินและผู้ถูกฟ้องคดีจึงเป็นการปฏิบัติหน้าที่ โดยชอบและอาศัยอำนาจตามมาตรา ๗๗ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ข้อเท็จจริงปรากฏว่าที่ดินบริเวณชายหาดหัวหินตั้งแต่สะพานปลาถึงศาลเจ้าแม่ทับทิม ฝั่งทิศตะวันออกของถนนเรศ darüber์ ตำบลหัวหิน อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ เป็นหาดทรายชายทะเลที่เป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินประเภททรัพย์สินสำหรับพลเมือง ใช้ร่วมกัน อุทิศในความดูแลรับผิดชอบของนายอำเภอหัวหินร่วมกับเทศบาลเมืองหัวหิน ตามมาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พระพุทธศักราช ๒๕๕๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ (ฉบับที่ ๑) พ.ศ. ๒๕๕๑ ปรากฏตามหนังสือสำนักงานที่ดินจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ สาขาหัวหิน ที่ ปช ๒๐๐๒๐.๐๑.๒/๓๙๑ ลงวันที่ ๑๒ มกราคม ๒๕๖๐ ต่อมาเทศบาลเมืองหัวหินได้ยื่นคำขอให้เจ้าหน้าที่ที่ดิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ สาขาหัวหิน ทำการรังวัดตรวจสอบแนวเขตที่ดินบริเวณชายหาดหัวหิน ตั้งแต่สะพานปลาถึงศาลเจ้าแม่ทับทิม โดยเจ้าหน้าที่ที่ดินจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ สาขาหัวหิน ได้ทำการรังวัดตรวจสอบเมื่อวันที่ ๑๗ มีนาคม ๒๕๖๐ และได้แจ้งผลการรังวัดตรวจสอบ ให้ทราบเป็นหนังสือสำนักงานที่ดินจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ สาขาหัวหิน ที่ ปช ๐๐๒๐.๐๑.๓/๓๙๑ ลงวันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๖๐ พร้อมกับจัดส่งรูปแผนที่กระดาษบาง (ร.ว. ๙) ระหว่างหมายเลข

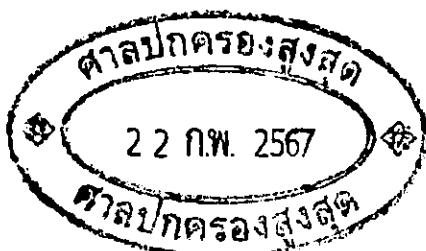

๔๙๓๔ || ๐๔๔๔ - ๒ (๑/๑๐๐) มาตราส่วน ๑ : ๕๐๐ เมื่อพิจารณารูปแผนที่ดังกล่าว จะพบว่า พื้นที่บริเวณทางด้านทิศตะวันออกของถนนเรศคำริห์ทั้งหมดเป็นที่สาธารณะอย่างไร และมีอาคารของผู้ฟ้องคดีตั้งอยู่ในบริเวณนี้ด้วย เมื่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ ในเขตเทศบาลและเขตราชการส่วนท้องถิ่นอื่นในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ได้มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ ที่ ๑๖/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๖๑ ว่าคำสั่งเลขที่ ปช. ๕๒๑๐๕.๒/๕๔๐๐ ลงวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๕๘ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนอาคารพิพากษา เป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้ถูกฟ้องคดี จึงมีคำสั่งเพิกถอนคำสั่งให้รื้อถอนอาคารพิพากษาดังกล่าวและได้แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบแล้ว จากข้อเท็จจริงดังกล่าวจึงเป็นกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีได้ดำเนินการตามคำวินิจฉัยอุทธรณ์ คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ในเขตเทศบาลและเขตราชการส่วนท้องถิ่นอื่นในจังหวัด ประจวบคีรีขันธ์ จนเสร็จสิ้นตามมาตรา ๕๒ วรรคท้า แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๗๒ แล้ว ที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่าผู้ถูกฟ้องคดีในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่นได้มีคำสั่ง ย้อนแย้งกับคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ในเขตเทศบาลและเขตราชการ ส่วนท้องถิ่นอื่นในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ อันจะเป็นการไม่ชอบด้วยกฎหมาย นั้น จึงไม่เป็น ความจริงแต่อย่างใด ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีคำสั่ง (แบบ ค. ๒๕) ที่ ปช. ๕๒๑๐๕.๒/๒๓๖ ลงวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๖๒ ให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนอาคารพิพากษกรณีที่ก่อสร้างอาคารในที่ดิน อันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน และได้มีพระราชบัญญัติกำหนดเขตปรับปรุงอาคารใน ท้องที่นั้นแล้วตามมาตรา ๗๗ (๑) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๗๒ จึงเป็น การปฏิบัติหน้าที่โดยชอบ คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นชอบทุกประการแล้ว คำอุทธรณ์ ของผู้ฟ้องคดีฟังไม่เข้า ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายืน

คดีนี้ศาลปกครองสูงสุดไม่จัดให้มีการนั่งพิจารณาคดี คู่กรณีไม่ได้ยื่นคำแกลง เป็นหนังสือ และไม่ได้แจ้งความประสังค์ให้ศาลมีการจัดให้มีการนั่งพิจารณาคดี โดยได้รับฟัง สรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยว่าจากประกอบคำแกลงการนั่น เป็นหนังสือ ของตุลาการผู้ແຄลงคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาพยานหลักฐานในคำฟ้อง คำให้การ คำคัดค้าน คำให้การ คำอุทธรณ์ คำแก้อุทธรณ์ และพยานหลักฐานอื่นจากการแสวงหาข้อเท็จจริงของศาลแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ครอบครองอาคารครึ่งตึกครึ่งไม้ ๒ ชั้น ขนาดประมาณ ๑๐ x ๑๐๓ เมตร จำนวน ๑ หลัง เป็นบ้านเลขที่ ๑๙ ตั้งอยู่บริเวณชายหาด หัวทินระหว่างสะพานปลาสีงาลเจ้าแม่ทับทิม ฝั่งด้านทิศตะวันออกของถนนเรศคำริห์ ตำบลหัวทิน อำเภอหัวทิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยพื้นที่บริเวณดังกล่าวได้มีพระราชบัญญัติฯ ให้ใช้พระราชบัญญัติควบคุมการก่อสร้างอาคาร พุทธศักราช ๒๕๗๗ ในเขตเทศบาลตำบลหัวทิน

/จังหวัดประจวบคีรีขันธ์...

จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ พ.ศ. ๒๕๐๐ ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๐๐ และ เมื่อพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ มีผลใช้บังคับ ได้มีการตราพระราชบัญญัติฯ กำหนดเขตปรับปรุงอาคาร ในท้องที่ตำบลหัวหิน อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ พ.ศ. ๒๕๒๒ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๒๒ โดยเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๔ ผู้ถูกฟ้องคดีในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ได้มีคำสั่งให้เข้าของหรือผู้ครอบครองอาคารที่อยู่ภายใต้เขตปรับปรุงอาคารตามแผนที่ท้ายพระราชบัญญัติฯ ดังกล่าว มาทำสัญญาเช่าที่ดินโดยมีเจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารมาทำสัญญาเช่าที่ดินกับผู้ถูกฟ้องคดีจำนวน ๒๘ รายมีกำหนด ๑๐ ปี ซึ่งรวมถึงนายเมรา บุญนิธิ นางอังคณา บุญนิธิ นายพรหมมน บุญนิธิ นายเศรษฐชัยบุญนิธิ นางสาวกมลศรี บุญนิธิ และนางผ่องศรี กานูจโน ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้แสดงตัวว่าเป็นเจ้าของและครอบครองอาคารพิพากษาร่วมกันกับบุคคลดังกล่าวในขณะนั้นด้วย และเมื่อครบกำหนดเวลาตามสัญญาเช่า ผู้ฟ้องคดีไม่ยอมรื้อถอนและขยับอาคารหรือสิ่งปลูกสร้างออกไปจากที่สาธารณูปโภคในปี พ.ศ. ๒๕๔๖ เทศบาลเมืองหัวหินได้ดำเนินคดีอาญา กับเจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารที่ตั้งอยู่บริเวณชายหาดหัวหินตั้งแต่สะพานปลาถึงศาลาเจ้าแม่ทับทิม ในข้อหาความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารและกฎหมายว่าด้วยการเดินเรือในน่านน้ำไทย ซึ่งรวมถึงอาคารของผู้ฟ้องคดี และศาลมีคำพิพากษาในส่วนที่เป็นอาคารของผู้ฟ้องคดี ตามคดีหมายเลขดำที่ ๓๕๗๑/๒๕๔๖ หมายเลขแดงที่ ๓๐๙/๒๕๕๙ โดยพิพากษายกฟ้องในส่วนที่ฟ้องผู้ฟ้องคดีในฐานะจำเลยที่ ๒ คดีถึงที่สุดโดยไม่มีผู้ใดยื่นอุทธรณ์ ส่วนจำเลยคนอื่น ๆ ที่ศาลมีคำพิพากษาว่ามีความผิดตามคำฟ้อง คดีได้ถึงที่สุด ตามคำพิพากษาฎีกาที่ ๑๖๐๗๔ - ๑๖๐๗๗/๒๕๔๖ โดยในคำพิพากษาของศาลมีคำพิพากษาของหัวด้วย ประจวบคีรีขันธ์และคำพิพากษาฎีกาว่าด้วยการรื้อถอนอาคารเดินเรือที่จังหวัดประจวบคีรีขันธ์และตามกำหนดเวลา เช่นเดียวกับที่ได้รับแจ้งในวันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๔๖ ตามกำหนดเวลาที่ได้วินิจฉัยประเด็นข้อเท็จจริงอันเป็นประเด็นเบื้องต้นว่าที่ดินที่เกิดเหตุซึ่งรวมถึงที่ดินที่อาคารของผู้ฟ้องคดีในคดีนี้ ที่ตั้งอยู่บริเวณตั้งแต่ศาลาเจ้าแม่ทับทิมถึงสะพานปลาในเขตเทศบาลเมืองหัวหิน เป็นที่ดินสาธารณะอันเป็นสาธารณสมบัติ ของแผ่นดิน เมื่อคดีอาญาได้ถึงที่สุดตามคำพิพากษาศาลมีคำพิพากษาจังหวัดประจวบคีรีขันธ์และตามคำพิพากษาฎีกานี้ในลักษณะดังกล่าว และผู้ฟ้องคดีไม่ยอมรื้อถอนอาคารพิพากษาออกไปจากที่สาธารณูปโภคในลักษณะดังกล่าว จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ได้รับแจ้งผลคำวินิจฉัยอุทธรณ์จากคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ในเขตเทศบาลและเขตราชการส่วนท้องถิ่นอื่นในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองเพชรบุรี) เป็นคดีหมายเลขดำที่ ๔๖/๒๕๖๐ ขอให้ศาลมีคำสั่งทั้ง ๒ คำสั่ง

/ดังกล่าว...

ดังกล่าว ระหว่างการพิจารณาคดีของศาล คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ในเขตเทศบาล และเขตราชการส่วนท้องถิ่นในจังหวัดประจำวบคือขั้นร. ได้มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ที่ ๑๖/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๖๑ ให้ยกอุทธรณ์ในส่วนที่อุทธรณ์คำสั่งห้ามใช้อาคาร (แบบ ค.๔) และให้เพิกถอนคำสั่งให้รื้อถอนอาคาร (แบบ ค.๗) และให้ผู้ถูกฟ้องคดีพิจารณาออกคำสั่งใหม่ให้เป็นไปตามข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายต่อไป ผู้ถูกฟ้องคดีจึงมีคำสั่งเทศบาลเมืองหัวหิน ที่ ๔๐๘/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๖๑ เพิกถอนคำสั่งเลขที่ ปช ๕๒๑๐๕.๒/๔๘๐๐ ลงวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๕๘ ศาลปกครองชั้นต้นจึงมีคำพิพากษาเป็นคดีหมายเลขแดงที่ ๘๑/๒๕๑๑ โดยได้วินิจฉัยว่า อาคารพิพากษาของผู้ฟ้องคดีปลูกสร้างอยู่บนที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติ ของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกัน กรณีจึงต้องด้วยหลักเกณฑ์ตามมาตรา ๗๗ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่น มีอำนาจออกคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนอาคารพิพากษาได้ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีมีคำสั่ง (แบบ ค. ๗) เลขที่ ปช ๕๒๑๐๕.๒/๔๘๐๐ ลงวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๕๘ ให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนอาคารพิพากษา จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว อย่างไรก็ตาม การที่คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ในเขตเทศบาล และเขตราชการส่วนท้องถิ่นอื่นในจังหวัดประจำวบคือขั้นร. ได้มีคำวินิจฉัยให้เพิกถอนคำสั่งของ ผู้ถูกฟ้องคดีที่สั่งให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนอาคารย้อมมีผลให้คำสั่ง (แบบ ค. ๗) เลขที่ ปช ๕๒๑๐๕.๒/๔๘๐๐ ลงวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๕๘ซึ่งเป็นเหตุพิพากษาในคดีนี้หมดสิ้นไป ศาลจึงไม่จำต้องกำหนด คำบังคับตามคำขอของผู้ฟ้องคดีที่ขอให้เพิกถอนคำสั่งดังกล่าวอีกตามมาตรา ๗๒ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ พิพากษายกฟ้อง ผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาและคดีอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลปกครองสูงสุด เป็นคดีหมายเลขดำที่ อ. ๖๑๗/๒๕๖๑ ผู้ถูกฟ้องคดีเห็นว่าอาคารพิพากษาของผู้ฟ้องคดีก่อสร้าง ในที่สาธารณะ และตามคำพิพากษาของศาลปกครองเพชรบุรีในคดีหมายเลขแดงที่ ๘๑/๒๕๖๑ ได้วินิจฉัยว่าผู้ถูกฟ้องคดียังคงมีหน้าที่ที่จะต้องดำเนินการตามมาตรา ๗๗ แห่งพระราชบัญญัติ ควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ผู้ถูกฟ้องคดีจึงมีคำสั่ง (แบบ ค. ๒๕) ที่ ปช ๕๒๑๐๕.๒/๒๓๐๖ ลงวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๖๒ ให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนอาคารที่พิพากษา ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าเป็นคำสั่ง ทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายจึงมีหนังสือวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๖๒ อุทธรณ์โดยยังคำสั่งต่อ คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ในเขตเทศบาลและเขตราชการส่วนท้องถิ่นอื่นในจังหวัดประจำวบคือขั้นร. และได้นำคดีมายื่นฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น ขอให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดี ที่สั่งให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนอาคารดังกล่าว ในระหว่างการพิจารณาคดีของศาล คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ในเขตเทศบาลและเขตราชการส่วนท้องถิ่นอื่นในจังหวัดประจำวบคือขั้นร. ได้มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ที่ ๓๗/๒๕๖๒ ลงวันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๖๒ ยกอุทธรณ์ ผู้ฟ้องคดีจึงยื่นคำร้อง ขอเพิ่มเติมคำคัดค้านคำให้การ ฉบับลงวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๖๓ โดยขอฟ้องคณะกรรมการ

/พิจารณาอุทธรณ์...

พิจารณาอุทธรณ์ในเขตเทศบาลและเขตราชการส่วนท้องถิ่นอื่นในจังหวัดประจำวันศุกร์ที่ ๒๖ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๗ เป็นผู้ถูกฟ้องคดีเพิ่มเติม และขอให้เพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ดังกล่าว ศาลปกครองชั้นต้น พิพากษายกฟ้อง ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นพ้องด้วยจึงยื่นอุทธรณ์ต่อศาลปกครองสูงสุดเป็นคดีนี้

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณากฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วยแล้ว

คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดี (แบบ ค.๒๔) เลขที่ ปช ๕๒๑๐๕.๒/๒๓๐๖ ลงวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๖๗ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอน อาคารพิพาท ขอบด้วยกฎหมายหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๓๐๔ บัญญัติว่า สาธารณสมบัติของแผ่นดินนั้น รวมทรัพย์สินทุกชนิดของแผ่นดินซึ่งใช้เพื่อสาธารณะประโยชน์หรือส่วนไว้เพื่อประโยชน์ร่วมกัน เช่น (๑) ... (๒) ทรัพย์สินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกัน เป็นต้นว่า ที่ชาติตลึง ทางน้ำ ทางหลวง ทะเลสาบ ... มาตรา ๑๓๐๖ บัญญัติว่า ท่านห้ามมิให้ยกความขึ้นเป็นข้อต่อสู้กับแผ่นดินในเรื่องทรัพย์สินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน พระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายที่ดิน พ.ศ. ๒๔๙๗ มาตรา ๕ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ให้ผู้ที่ได้ครอบครองและทำประโยชน์ในที่ดินอยู่ก่อนวันที่ประมวลกฎหมายที่ดินใช้บังคับ โดยไม่มีหนังสือสำคัญแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดิน แจ้งการครอบครองครองที่ดินต่อนายอำเภอห้องที่ภายนในหนึ่งร้อยแปดสิบวัน นับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่รัฐมนตรีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๒ บัญญัติว่า พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา และจะใช้บังคับในห้องที่ได้มีบริเวณเพียงได้ ให้ตราเป็นพระราชกฤษฎีกา... มาตรา ๓ (๑) บัญญัติว่า ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติควบคุมการก่อสร้างอาคาร พุทธศักราช ๒๔๗๙ มาตรา ๗ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ห้องที่ได้มีอาคารก่อสร้างขึ้นเป็นจำนวนมากในที่ดินที่เป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และมีสภาพหรืออาจทำให้เกิดสภาพที่ไม่เหมาะสมหรือไม่ปลอดภัยในการอยู่อาศัย การป้องกันอัคคีภัย การสาธารณสุข การรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม การฝังเมือง และการอำนวยความสะดวกแก่การจราจร เมื่อมีพระราชกฤษฎีกากำหนดเขตปรับปรุงอาคาร ในห้องที่นั้นแล้ว ให้เจ้าพนักงานห้องถิ่นมีคำสั่งอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างดังต่อไปนี้ (๑) มีคำสั่งให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารรื้อถอนอาคารนั้นภายในกำหนดเวลาไม่เกินหกเดือน นับแต่วันที่ได้รับคำสั่ง แต่การสั่งรื้อถอนอาคารจะต้องกระทำเพื่อความเป็นระเบียบเรียบร้อย ของบ้านเมือง การพัฒนาท้องถิ่น หรือประโยชน์ในการใช้ที่สาธารณะของประชาชน... (๒) มีคำสั่งให้เจ้าของอาคารทำสัญญาเช่าที่ดินกับเจ้าพนักงานห้องถิ่นตามหลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไข และอัตราค่าเช่าที่กระธรรมหาดไทยกำหนด... วรรคสาม บัญญัติว่า พระราชกฤษฎีกามาตรา ๑๓๐๘

/ให้มีแทนที่...

ให้มีแผนที่แสดงแนวเขตบริเวณที่กำหนดนั้นแบบท้ายพระราชบัญญัติด้วย และให้เจ้าพนักงานท้องถิ่น มีอำนาจดำเนินการให้เข้าที่ดินในบริเวณนั้น เพื่อเป็นรายได้สำหรับบำรุงท้องถิ่นได้ แต่ที่ดินนั้น ยังคงเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน วรรคสี่ บัญญัติว่า สัญญาเช่าที่ดินที่ทำขึ้นตามวรรคหนึ่ง (๔) ให้มีระยะเวลาเช่าตามที่ตกลงกัน แต่ต้องไม่เกินสิบปี การต่อระยะเวลาเช่าจะกระทำมิได้ เมื่อสิ้นกำหนดเวลาเช่าที่ดินแล้วเจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารผู้ใดไม่รื้อถอนขนัญายอาคารหรือ สิ่งปลูกสร้างของตนออกจากบริเวณที่กำหนดในพระราชบัญญัติ ต้องระวังโทษ... มาตรา ๘๐ บัญญัติว่า ห้องที่ได้ได้มีพระราชบัญญัติให้ใช้บังคับพระราชบัญญัติควบคุมการก่อสร้างอาคาร พุทธศักราช ๒๕๗๙ หรือพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ถือว่าได้มีพระราชบัญญัติให้ใช้บังคับพระราชบัญญัตินี้ ในห้องที่นั้นแล้วพระราชบัญญัติให้ใช้พระราชบัญญัติควบคุมการก่อสร้างอาคาร พุทธศักราช ๒๕๗๙ ในเขตเทศบาลตำบลหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ พ.ศ. ๒๕๐๐ มาตรา ๒ บัญญัติว่า พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป มาตรา ๓ บัญญัติว่า ให้ใช้พระราชบัญญัติควบคุมการก่อสร้างอาคาร พุทธศักราช ๒๕๗๙ ในเขตเทศบาล ตำบลหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ และพระราชบัญญัติกำหนดเขตปรับปรุงอาคารในห้องที่ ตำบลหัวหิน อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๒ บัญญัติว่า พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป มาตรา ๓ บัญญัติว่า ให้ห้องที่ตำบลหัวหิน อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ภายใต้แนวเขตตามแผนที่ท้าย พระราชบัญญัตินี้เป็นเขตปรับปรุงอาคาร

แม้ข้อเท็จจริงคดีนี้จะเป็นไปตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่า ผู้ฟ้องคดีได้ครอบครอง ที่ดินอันเป็นที่ตั้งของอาคารพิพาทต่อเนื่องจากบรรพบุรุษของผู้ฟ้องคดีซึ่งครอบครองมาก่อนปี พ.ศ. ๒๕๘๗ อันเป็นเวลา ก่อนวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๘๗ ซึ่งเป็นวันที่ประมวลกฎหมายที่ดินมีผล ใช้บังคับก็ตาม แต่โดยที่ได้มีพระราชบัญญัติให้ใช้บัญญัติ บรรพ. ๔ มาตรา ๑๖๙ ถึง มาตรา ๑๗๔ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๗๕ เป็นต้นไป ที่ดินบริเวณชายหาดหัวหินซึ่งเป็นที่หาดทรายชายทะเลเลจอยู่ภายใต้บังคับพระราชบัญญัติ มาตรา ๑๓๐ (๒) แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ให้เป็นที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติ ของแผ่นดินประเภททรัพย์สินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกันตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๗๕ อันเป็น เวลา ก่อนที่บรรพบุรุษของผู้ฟ้องคดีจะได้เข้ามาครอบครองที่ดินในบริเวณดังกล่าว เมื่อผู้ครอบครอง ที่ดินเดิมหรือผู้ฟ้องคดีไม่มีหนังสือแสดงสิทธิในที่ดิน และไม่ได้แจ้งการครอบครองที่ดิน ต่อนายอำเภอห้องท่องที่ภายในหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมาย ที่ดิน พ.ศ. ๒๕๘๗ ใช้บังคับ ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจอ้างอิงสิทธิครอบครองในที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมือง

ใช้ร่วมกันได้...

ใช้ร่วมกันได้ ประกอบกับเงื่อนไขในการตราพระราชบัญญัติกำหนดเขตปรับปรุงอาคารตามที่บัญญัตไว้ในมาตรา ๗๗ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๑๒ ที่ต้องได้ความว่า ในท้องที่นั้นมีอาคารก่อสร้างขึ้นเป็นจำนวนมากในที่ดินที่เป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินก่อนวันที่พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๑๒ ใช้บังคับ ซึ่งประกาศในหมายเหตุท้ายพระราชบัญญัติกำหนดเขตปรับปรุงอาคารในท้องที่ตำบลหัวหิน อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ พ.ศ. ๒๕๑๒ ว่า เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากในปัจจุบันได้มีการก่อสร้างอาคาร เป็นจำนวนมากในที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินที่ราชภูมิใช้ประโยชน์ร่วมกันในเขตท้องที่ ตำบลหัวหิน อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ และอาคารดังกล่าวมีสภาพไม่เหมาะสมหรือ สกปรกรกรุงรัง รวมทั้งก่อให้เกิดสิ่งแวดล้อมเป็นพิษ ฉะนั้น เพื่อให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจ สั่งการเพื่อให้มีการดำเนินการแก้ไขปรับปรุง หรือสั่งให้เจ้าของอาคารมาทำสัญญาเข้าได้ สมควร กำหนดให้ท้องที่ดังกล่าวเป็นเขตปรับปรุงอาคารตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร อันแสดง ให้เห็นว่า ที่ดินบริเวณชายหาดหัวหินตั้งแต่สะพานปลาถึงศาลเจ้าแม่ทับทิมที่กำหนดให้เป็นเขต ปรับปรุงอาคารตามพระราชบัญญัติการดังกล่าว มีสถานะเป็นที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน ซึ่งข้อเท็จจริงไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีหรือเจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารที่ตั้งอยู่ในเขตปรับปรุงอาคาร ตามแผนที่แนบท้ายพระราชบัญญัติการดังกล่าวได้โดยเด็ดขาดไม่ชอบด้วยกฎหมายของพระราชบัญญัติ การกำหนดเขตปรับปรุงอาคารในท้องที่ตำบลหัวหิน อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ พ.ศ. ๒๕๑๒ ที่ออกมาใช้บังคับว่า ที่ดินบริเวณที่กำหนดให้เป็นเขตปรับปรุงอาคารนั้นไม่ใช่ที่ดินที่เป็นสาธารณสมบัติ ของแผ่นดิน แต่กลับได้ความว่า ภายหลังที่มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติการดังกล่าวแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๑๒ ได้มีคำสั่งให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารที่อยู่ในเขตปรับปรุงอาคารตามแผนที่แนบท้าย พระราชบัญญัติการดังกล่าวทำสัญญาเข้าที่ดินที่เป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินตามมาตรา ๗๗ (๔) แห่งพระราชบัญญัติตั้งกล่าว ซึ่งได้มีเจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารมาทำสัญญาเข้าที่ดินกับ ผู้ถูกฟ้องคดีจำนวน ๒๘ ราย ซึ่งรวมถึงนายเมธา บุญนิธิ นางอังคณา บุญนิธิ นายพรหมมน บุญนิธิ นายเศรษฐชัย บุญนิธิ นางสาวกมลศรี บุญนิธิ และนางผ่องศรี กัญใจ ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้แสดงตัว ว่าเป็นเจ้าของและครอบครองอาคารพิพาร์วมกันกับบุคคลดังกล่าวในขณะนั้นด้วย อันเป็นการแสดง ให้เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นเจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารที่ตั้งอยู่ในเขตปรับปรุงอาคารตาม แผนที่แนบท้ายพระราชบัญญัติกำหนดเขตปรับปรุงอาคารในท้องที่ตำบลหัวหิน อำเภอหัวหิน จังหวัด ประจวบคีรีขันธ์ พ.ศ. ๒๕๑๒ ในขณะนั้นได้ยอมรับและทราบแล้วว่า ที่ดินในบริเวณนั้นเป็นที่ดิน ที่เป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินและตนไม่มีสิทธิในที่ดินดังกล่าวจึงได้ทำสัญญาเข้าที่ดินกับ ผู้ถูกฟ้องคดี และเมื่อพิจารณาฐานรูปแผนที่ระดับบาง (ร.ว. ๙) ระหว่างหมายเลข ๔๓๔ – ๒ (๑/๑๐๐) มาตราส่วน ๑ : ๕๐ ที่ซึ่งรังสรรคของสำนักงานที่ดินจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ สาขาหัวหิน

/ได้ทำการ...

ได้ทำการรังวัดตรวจสอบที่สาธารณูปโภคตามคำขอของผู้ถูกฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๖๐ ซึ่งเป็นเอกสารท้ายคำแก้อุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีแล้วเห็นว่า อาคารพิพากษาของผู้ฟ้องคดีคือ อาคารหมายเลข ๒๐ ตั้งอยู่ฝั่งด้านทิศตะวันออกของถนนเรศคำริห์ ซึ่งเป็นที่สาธารณูปโภค ซึ่งสอดคล้องกับข้อเท็จจริงที่คู่กรณีได้ยอมรับว่า ไม่มีการออกเอกสารสิทธิ์ในที่ดินบริเวณชายหาดหัวหินตั้งแต่สะพานปลาถึงศาลเจ้าแม่ทับทิมฝั่งด้านทิศตะวันออกของถนนเรศคำริห์ ทั้งข้อเท็จจริงยังปรากฏตามหนังสือที่ ปช ๐๐๒๐.๐๑.๒/๓๙๑ ลงวันที่ ๑๒ มกราคม ๒๕๖๐ ที่เจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ สาขาหัวหิน ได้ชี้แจงข้อเท็จจริงตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีหนังสือขอให้ตรวจสอบประเภทที่ดินชายหาดหัวหินบริเวณสะพานปลาถึงศาลเจ้าแม่ทับทิมว่า ที่ดินบริเวณชายหาดหัวหิน (หาดทรายชายทะเล) เป็นสาธารณูปโภค ของแผ่นดินประเภทพลเมืองใช้ร่วมกัน อยู่ในความดูแลรับผิดชอบของนายอำเภอร่วมกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตามมาตรา ๑๒๒ แห่งพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พระพุทธศักราช ๒๔๕๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ (ฉบับที่ ๑๑) พ.ศ. ๒๕๕๑ จากข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานดังกล่าวข้างต้นจึงรับฟังได้ว่า ที่ดินบริเวณชายหาดหัวหินตั้งแต่สะพานปลาถึงศาลเจ้าแม่ทับทิมซึ่งเป็นที่ตั้งอาคารพิพากษาของผู้ฟ้องคดี มีสถานะเป็นที่ดินอันเป็นสาธารณูปโภคของแผ่นดินประเภททรัพย์สินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกันตามมาตรา ๑๓๐๔ (๑) แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ แม้ที่ดินบริเวณดังกล่าวมิได้มีการออกหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวง (น.ส.ล.) แสดงแนวเขตที่สาธารณูปโภค ไม่เป็นหลักฐานดังที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างก็ตาม แต่เมื่อที่ดินบริเวณชายหาดหัวหินตั้งแต่สะพานปลาถึงศาลเจ้าแม่ทับทิมเป็นที่ดินอันเป็นสาธารณูปโภคของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกันที่มีลักษณะเป็นที่หาดทรายชายทะเล ซึ่งโดยสภาพมีแนวเขตธรรมชาติอยู่แล้ว ที่ดินดังกล่าวก็ยังคงมีสภาพเป็นสาธารณูปโภคของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกันตามมาตรา ๑๓๐๔ (๑) แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ โดยไม่จำต้องมีหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวงมาแสดงดังที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างแต่อย่างใด ส่วนพยานหลักฐานที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างมาทั้งหมด ก็มิได้เป็นพยานหลักฐานที่แสดงว่าผู้ฟ้องคดีมีสิทธิครอบครองที่ดินพิพากษาโดยชอบด้วยกฎหมาย หรือที่ดินอันเป็นที่ตั้งอาคารพิพากษาไม่ใช่ที่ดินอันเป็นสาธารณูปโภคของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกันแต่อย่างใด กรณีจึงรับฟังเป็นยุติว่า ที่ดินอันเป็นที่ตั้งอาคารพิพากษาของผู้ฟ้องคดีเป็นที่ดินอันเป็นสาธารณูปโภคของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกันตามมาตรา ๑๓๐๔ (๑) แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และเมื่อที่ดินบริเวณดังกล่าวเป็นที่ดินอันเป็นสาธารณูปโภคของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกันแล้ว ไม่ว่าผู้ฟ้องคดีจะกล่าวอ้างว่าได้ครอบครองทำประโยชน์ในที่ดินดังกล่าวนานเพียงใด ก็ไม่อาจยกอายุความขึ้นต่อสู้เพื่อให้ได้สิทธิในที่ดินอันเป็นสาธารณูปโภคของแผ่นดินได้ตามมาตรา ๑๓๐๖ แห่งประมวลกฎหมาย

/ดังกล่าว...

ดังกล่าว การที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ความเป็นมาของภารตัยอยู่ในที่ดินพิพากษาแต่รุ่นบรรพบุรุษของผู้ฟ้องคดีด้านหลายชั่วยุคน ถือว่าเป็นการบุกเบิก มิใช่บุกรุก จึงไม่อาจรับฟังได้

เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ได้มีพระราชบัญญัติควบคุมการก่อสร้างอาคาร พุทธศักราช ๒๔๗๙ ในเขตเทศบาลตำบลหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ พ.ศ. ๒๕๐๐ ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๐๐ ในพื้นที่บริเวณชายหาดหัวหินตั้งแต่สะพานปลาถึงบริเวณศาลเจ้าแม่ทับทิม ถนนนเรศธรรม์ ในเขตเทศบาลเมืองหัวหิน ซึ่งเป็นบริเวณที่ตั้งอาคารพิพากษาของผู้ฟ้องคดี เมตต์อามาตรา ๓ (๑) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๗๒ ได้บัญญัติให้ยกเลิกพระราชบัญญัติควบคุมการก่อสร้างอาคาร พุทธศักราช ๒๔๗๙ และมาตรา ๒ บัญญัติให้ใช้บังคับพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๗๒ ตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา และจะใช้บังคับในท้องที่ได้ มีบริเวณเพียงใด ให้ตราเป็นพระราชบัญญัติแตโดยที่ได้มีพระราชบัญญัติให้ใช้บังคับพระราชบัญญัติควบคุมการก่อสร้างอาคาร พุทธศักราช ๒๔๗๙ ในเขตเทศบาลตำบลหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ พ.ศ. ๒๕๐๐ ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๐๐ ในพื้นที่บริเวณชายหาดหัวหินตั้งแต่สะพานปลาถึงบริเวณศาลเจ้าแม่ทับทิม ฝั่งทิศตะวันออกของถนนนเรศธรรม์ ในเขตเทศบาลเมืองหัวหิน ซึ่งเป็นบริเวณที่ตั้งอาคารพิพากษาของผู้ฟ้องคดี อยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๗๒ ใช้บังคับ กรณีจึงถือว่าได้มีพระราชบัญญัติให้ใช้บังคับพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๗๒ ในเขตท้องที่ตำบลหัวหิน เดล้ำตามนัยมาตรา ๘๐ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๗๒ แม้อาคารพิพากษาของผู้ฟ้องคดีจะได้มีการปลูกสร้างมาก่อนวันที่พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๗๒ มีผลใช้บังคับก็ตาม แต่เมื่อได้มีพระราชบัญญัติกำหนดเขตปรับปรุงอาคาร ในท้องที่ตำบลหัวหิน อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ พ.ศ. ๒๕๗๒ ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๗๒ กำหนดให้ท้องที่ตำบลหัวหิน อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ภายในแนวเขตตามแผนที่ท้ายพระราชบัญญัติ เป็นเขตปรับปรุงอาคาร โดยที่ดินบริเวณชายหาดหัวหินตั้งแต่สะพานปลาถึงศาลเจ้าแม่ทับทิม ฝั่งด้านทิศตะวันออกของถนนนเรศธรรม์ อันเป็นบริเวณที่ตั้งอาคารพิพากษาของผู้ฟ้องคดี ตั้งอยู่ภายใต้แนวเขตตามแผนที่ท้ายพระราชบัญญัติดังกล่าว ที่ดินบริเวณดังกล่าว จึงเป็นเขตปรับปรุงอาคาร อีกทั้งเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๕ ผู้ถูกฟ้องคดีในฐานะเจ้าหนังงานท้องถิ่นตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๗๒ ได้มีคำสั่งให้เจ้าของอาคารที่อยู่ในเขตปรับปรุงอาคารดังกล่าวมาทำสัญญาเข้าที่ดินตามมาตรา ๗๗ (๔) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว มีกำหนดระยะเวลา ๑๐ ปี ปรากฏว่าได้มีเจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารมาทำสัญญาเข้าที่ดินกับผู้ถูกฟ้องคดีจำนวน ๒๕ ราย รวมถึงนายเมธา บุญนิธิ นางอังคณา บุญนิธิ นายพรหมมน บุญนิธิ นายเศรษฐชัย บุญนิธิ นางสาวกมลศรี บุญนิธิ และนางผ่องศรี กัญจน์ ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้แสดงตัวว่าเป็นเจ้าของและครอบครองอาคารพิพากษาร่วมกันกับบุคคลดังกล่าวในขณะนั้นด้วย อันเป็นการแสดงให้เห็นว่า

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีซึ่งเจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารที่ตั้งอยู่ในเขตปรับปรุงอาคารตามแผนที่ท้ายพระราชบัญญัติกำหนดเขตปรับปรุงอาคารในท้องที่ตำบลหัวหิน อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ พ.ศ. ๒๕๗๒ ในขณะนั้น ได้ยอมรับและทราบแล้วว่า ที่ดินในบริเวณนั้นเป็นที่ดินที่เป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินซึ่งอยู่ในเขตปรับปรุงอาคารตามแผนที่ท้ายพระราชบัญญัติ ดังกล่าว และตนไม่มีสิทธิในที่ดินดังกล่าว จึงได้ทำสัญญาเช่าที่ดินกับผู้ถูกฟ้องคดี และเมื่อครบกำหนดเวลาตามสัญญาเช่าผู้ฟ้องคดีไม่ยอมรื้อถอนและขยายอาคารหรือสิ่งปลูกสร้างออกไปจากที่สาธารณสุนัข ในปี พ.ศ. ๒๕๔๖ เทศบาลเมืองหัวหินจึงร่วมกับกรมเจ้าท่าได้ร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนเพื่อให้ดำเนินคดีอาญา กับกลุ่มชาวบ้านที่อาศัยในพื้นที่บริเวณดังกล่าว ในข้อหาความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารและกฎหมายว่าด้วยการเดินเรือในน่านน้ำไทย ซึ่งรวมถึงอาคารของผู้ฟ้องคดี และศาลอธิบดีประจวบคีรีขันธ์ได้มีคำพิพากษาในส่วนที่เป็นอาคารของผู้ฟ้องคดี ตามคดีหมายเลขดำที่ ๓๘๗๑/๒๕๔๖ หมายเลขแดงที่ ๓๐๘๑/๒๕๔๙ พิพากษายกฟ้องในส่วนที่ฟ้องผู้ฟ้องคดีในฐานะจำเลยที่ ๒ คดีถึงที่สุดโดยไม่มีผู้ใดยื่นอุทธรณ์ส่วนจำเลยคนอื่น ๆ ที่ศาลอธิบดีประจวบคีรีขันธ์พิพากษาว่ามีความผิดตามคำฟ้อง คดีได้ถึงที่สุดตามคำพิพากษาฎีกาที่ ๑๖๐๗๔ - ๑๖๐๗๗/๒๕๔๙ โดยปรากฏตามคำพิพากษาของศาลอธิบดีประจวบคีรีขันธ์และคำพิพากษาฎีกานี้ในคดีดังกล่าว ว่าศาลได้วินิจฉัยประเด็นข้อเท็จจริงอันเป็นประเด็นเบื้องต้นว่าที่ดินที่เกิดเหตุซึ่งรวมถึงที่ดินที่อาคารของผู้ฟ้องคดีในคดีนี้ตั้งอยู่ว่า บริเวณดังแต่ศาลาเจ้าแม่ทับทิมถึงสะพานปลาในเขตเทศบาลเมืองหัวหิน เป็นที่ดินสาธารณสุนัขเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน กรณีจึงรับฟังได้ว่า ที่ดินบริเวณชายหาดหัวหินตั้งแต่สะพานปลาถึงศาลาเจ้าแม่ทับทิม ซึ่งเป็นที่ตั้งอาคารของผู้ฟ้องคดี เป็นที่ดินสาธารณสมบัติของแผ่นดินซึ่งอยู่ในเขตปรับปรุงอาคารตามแผนที่ท้ายพระราชบัญญัติกำหนดเขตปรับปรุงอาคารในท้องที่ตำบลหัวหิน อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ พ.ศ. ๒๕๗๒

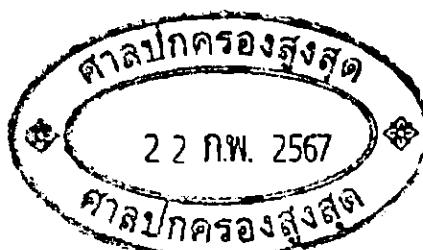
เมื่อได้วินิจฉัยไว้ข้างต้นแล้วว่า ที่ดินบริเวณชายหาดหัวหินตั้งแต่สะพานปลาถึงศาลาเจ้าแม่ทับทิมซึ่งเป็นที่ตั้งอาคารพิพาทของผู้ฟ้องคดี เป็นที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน สำหรับพลเมืองใช้ร่วมกันตามมาตรา ๑๓๐๔ (๒) แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และปรากฏว่ามีอาคารปลูกสร้างขึ้นเป็นจำนวนมากในที่ดินบริเวณชายหาดหัวหินตั้งแต่สะพานปลาถึงศาลาเจ้าแม่ทับทิม โดยบางส่วนปลูกสร้างรุกล้ำลงไปในทะเล และอาคารดังกล่าวมีสภาพไม่เหมาะสมในการอยู่อาศัย การป้องกันอัคคีภัย การสาธารณสุข การรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม การผังเมือง และการอำนวยความสะดวกแก่การจราจร จนกระทั่งได้มีการตราพระราชบัญญัติกำหนดเขตปรับปรุงอาคาร ในท้องที่ตำบลหัวหิน อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ พ.ศ. ๒๕๗๒ ใช้บังคับในพื้นที่บริเวณชายหาดหัวหินตั้งแต่สะพานปลาถึงศาลาเจ้าแม่ทับทิม ผู้ที่จะตั้งแต่วันออกของถนนนเรศวรคำริห์ ในเขตเทศบาลเมืองหัวหิน ซึ่งเป็นบริเวณที่ตั้งอาคารพิพาทของผู้ฟ้องคดี

/แล้วตั้งแต่วันที่...

แล้วตั้งแต่วันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๑๒ กรณีจึงต้องด้วยบทเฉพาะกาลในมาตรา ๗๗ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๑๒ เมื่ออาคารพิพากษาของผู้ฟ้องคดีปลูกสร้างอยู่บนที่ดินที่เป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินและอยู่ในเขตปรับปรุงอาคารตามแผนที่ท้ายพระราชบัญญัติกำหนดเขตปรับปรุงอาคาร ในท้องที่ตำบลหัวหิน อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ พ.ศ. ๒๕๑๒ ผู้ถูกฟ้องคดีในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่นจึงมีอำนาจตามมาตรา ๗๗ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติ ดังกล่าว ออกคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นผู้ครอบครองอาคารรื้อถอนอาคารพิพากษาที่ก่อสร้างมาก่อนวันที่พระราชบัญญัติดังกล่าวมีผลใช้บังคับได้ ทั้งนี้เพื่อความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง การพัฒนาท้องถิ่น และประโยชน์ในการใช้ที่สาธารณะของประชาชน ดังนั้น คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดี (แบบ ค. ๒๕) เลขที่ ปช ๕๒๑๐๕.๒/๒๓๐๖ ลงวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๖๒ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนอาคารพิพากษา จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว

สำหรับในการณ์ที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีในฐานะเจ้าพนักงานห้องถิน มีหน้าที่ต้องปฏิบัติตามคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ในเขตเทศบาลและเขตราชการส่วนท้องถินอื่นในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ เมื่อคณะกรรมการดังกล่าวได้มีคำวินิจฉัย อุทธรณ์ที่ ๑๖/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๖๑ ว่า สภาพอาคารของผู้ฟ้องคดีสามารถแก้ไข เป็นลักษณะเดียวกับต้องได้ ผู้ถูกฟ้องคดียื่นมีหน้าที่ต้องปฏิบัติตามคำวินิจฉัยอุทธรณ์ดังกล่าว แต่ผู้ถูกฟ้องคดีได้ใช้อำนาจตามมาตรา ๗๗ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๗๒ ออกคำสั่ง (แบบ ค.๒๕) เลขที่ ปช ๕๒๑๐๕.๒/๒๓๑๖ ลงวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๖๒ ให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนอาคารพิพากษา จึงขัดแย้งกับคำวินิจฉัยดังกล่าวและเป็นกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดี มีเจตนาปฏิบัติหน้าที่โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย นั้น เห็นว่า มาตรา ๕๒ วรรคท้า แห่งพระราชบัญญัติ ควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๗๒ บัญญัติว่า ในกรณีที่คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์หรือศาลได้มี คำวินิจฉัยหรือคำพิพากษาเป็นประการใด ให้เจ้าพนักงานห้องถินปฏิบัติตามนั้น เมื่อข้อเท็จจริง ปรากฏว่า หลังจากผู้ถูกฟ้องคดีได้มีคำสั่ง (แบบ ค. ๕) เลขที่ ปช ๕๒๑๐๕.๒/๕๗๙๙ ลงวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๖๒ ห้ามมิให้ผู้ฟ้องคดีใช้หรือยินยอมให้บุคคลใดใช้อาคารพิพากษาตามมาตรา ๔๐ (๒) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๗๒ และมีคำสั่ง (แบบ ค. ๗) เลขที่ ปช ๕๒๑๐๕.๒/๕๘๐๐ ลงวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๖๒ ให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนอาคารพิพากษาตามมาตรา ๔๒ แห่งพระราชบัญญัติ ดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นหนังสือลงวันที่ ๑๒ มกราคม ๒๕๖๐ อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว ต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ในเขตเทศบาลและเขตราชการส่วนท้องถินอื่นในจังหวัด ประจวบคีรีขันธ์ และได้ยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครองเพชรบุรีเป็นคดีหมายเลขคดีที่ ๔๖/๒๕๖๐ ระหว่างการดำเนินกระบวนการพิจารณาคดีของศาลปกครองเพชรบุรี คณะกรรมการพิจารณา อุทธรณ์ในเขตเทศบาลและเขตราชการส่วนท้องถินอื่นในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ได้มีคำวินิจฉัย อุทธรณ์ที่ ๑๖/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๖๑ ว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดี (แบบ ค. ๕) เลขที่ ปช ๕๒๑๐๕.๒/๕๗๙๙ ลงวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๖๒ ห้ามมิให้ผู้ฟ้องคดีใช้หรือยินยอมให้

/บุคคลได้ใช้อาคาร...

บุคคลได้ใช้อาคารพิพากษาตามมาตรา ๔๐ (๒) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ขอบด้วยกฎหมายแล้ว ส่วนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดี (แบบ ค. ๗) เลขที่ ปช ๕๒๑๐๕.๒/๕๘๐๐ ลงวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๕๙ ให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนอาคารพิพากษาตามมาตรา ๔๒ แห่งพระราชบัญญัติ ดังกล่าวไม่ขอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากเห็นว่าอาคารพิพากษาของผู้ฟ้องคดีเป็นกรณีที่สามารถแก้ไขเปลี่ยนแปลงให้ถูกต้องได้ จึงให้เพิกถอนคำสั่งที่ให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนอาคารพิพากษา และให้ผู้ถูกฟ้องคดีพิจารณาออกแบบคำสั่งใหม่ให้เป็นไปตามข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายต่อไป ผู้ถูกฟ้องคดี จึงมีคำสั่งเทศบาลเมืองหัวหินที่ ๔๐๘/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๖๑ เพิกถอนคำสั่ง เลขที่ ปช ๕๒๑๐๕.๒/๕๘๐๐ ลงวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๕๙ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนอาคารพิพากษา จึงเป็นกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีได้ปฏิบัติตามคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ ในเขตเทศบาลและเขตราชการส่วนท้องถิ่นอื่นในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ตามนัยมาตรา ๕๒ วรคท้า แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ แล้ว และเมื่อศาลปกครองสูงสุดได้วินิจฉัยแล้วว่า อาคารพิพากษาของผู้ฟ้องคดีปลูกสร้างอยู่ในที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินและอยู่ในเขต ปรับปรุงอาคารตามแผนที่ท้ายพระราชบัญญักติกำหนดเขตปรับปรุงอาคารในท้องที่ตำบลหัวหิน อำเภอหัวหินจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ พ.ศ. ๒๕๒๒ กรณีจึงต้องด้วยหลักเกณฑ์ตามมาตรา ๗๗ วรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งใหม่ให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนอาคารพิพากษาที่ก่อสร้างในที่ดิน อันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินมาก่อนวันที่พระราชบัญญัติดังกล่าวมีผลใช้บังคับได้ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีได้อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๗๗ วรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ออกคำสั่ง (แบบ ค. ๒๕) เลขที่ ปช ๕๒๑๐๕.๒/๒๓๐๖ ลงวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๖๒ ให้ผู้ฟ้องคดี รื้อถอนอาคารพิพากษาจึงไม่ขัดกับคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ ในเขตเทศบาลและเขตราชการส่วนท้องถิ่นอื่นในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ที่ ๑๖/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๖๑ แต่อย่างใด อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีในประเด็นนี้ฟังไม่เข้า

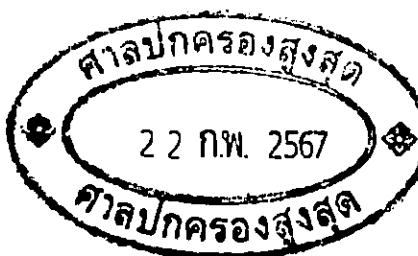
ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีไม่ได้แจ้งสิทธิอุทธรณ์และระยะเวลา อุทธรณ์ไว้ในคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดี (แบบ ค. ๒๕) เลขที่ ปช ๕๒๑๐๕.๒/๒๓๐๖ ลงวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๖๒ ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๔๐ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ มีผลทำให้คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดี (แบบ ค. ๒๕) เลขที่ ปช ๕๒๑๐๕.๒/๒๓๐๖ ลงวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๖๒ เป็นคำสั่งที่ไม่ขอบด้วยกฎหมาย นั้น เห็นว่า พระราชบัญญัติ วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๔๐ วรคหนึ่ง บัญญัติว่า คำสั่งทางปกครองที่อาจ อุทธรณ์หรือโต้แย้งต่อไปได้ ให้ระบุกรณีที่อาจอุทธรณ์หรือโต้แย้ง การยื่นคำอุทธรณ์หรือคำโต้แย้ง และระยะเวลาสำหรับการอุทธรณ์หรือการโต้แย้งดังกล่าวไว้ด้วย วรคสอง บัญญัติว่า ในกรณีที่มี การฝ่าฝืนบทบัญญัติตามวรคหนึ่ง ให้ระยะเวลาสำหรับการอุทธรณ์หรือการโต้แย้งเริ่มนับใหม่ ตั้งแต่วันที่ได้รับแจ้งหลักเกณฑ์ตามวรคหนึ่ง แต่ถ้าไม่มีการแจ้งใหม่และระยะเวลาดังกล่าว

/มีระยะเวลา...

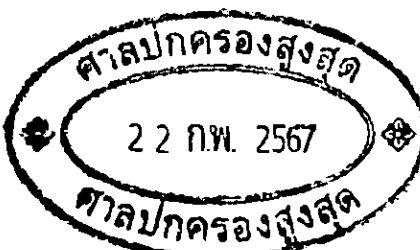
มีระยะเวลาสั้นกว่าหนึ่งปี ให้ขยายเป็นหนึ่งปีนับแต่วันที่ได้รับคำสั่งทางปกครอง จากบทบัญญัติ ดังกล่าวเป็นกรณีที่กฎหมายบัญญัติให้ผู้ออกคำสั่งทางปกครองต้องระบุกรณีที่อาจอุทธรณ์หรือ โต้แย้ง การยื่นคำอุทธรณ์หรือคำโต้แย้ง และระยะเวลาสำหรับการอุทธรณ์หรือการโต้แย้ง ไว้ในคำสั่นนั้นด้วย แต่ถ้าในคำสั่นนั้นมีได้ระบุกรณีดังกล่าวไว้ก็มีได้ทำให้คำสั่งทางปกครองนั้นต้องเสียไป หรือเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายแต่อย่างใด เพียงแต่มีผลทำให้ระยะเวลาสำหรับการอุทธรณ์หรือ โต้แย้งต้องเริ่มนับใหม่ตั้งแต่วันที่ได้รับแจ้ง แต่ถ้าไม่มีการแจ้งใหม่และระยะเวลาดังกล่าวสั้นกว่า หนึ่งปี ต้องขยายระยะเวลาดังกล่าวออกไปเป็นหนึ่งปีนับแต่วันที่ได้รับคำสั่งเท่านั้น จึงเป็นกรณีที่ กฎหมายบัญญัติผลของคำสั่งทางปกครองที่ออกโดยฝ่ายนิติบัญญัติตามหลักเกณฑ์ดังกล่าวไว้ เป็นการเฉพาะแล้ว ดังนั้น การที่คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดี (แบบ ค. ๒๕) เลขที่ ปช ๕๗๑๐๕.๒/๒๓๐๖ ลงวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๖๒ ไม่ได้ระบุแจ้งสิทธิอุทธรณ์หรือระยะเวลาอุทธรณ์คำสั่งไว้ จึงมีผล เพียงแต่ทำให้ระยะเวลาการอุทธรณ์ที่สั้นกว่าหนึ่งปี ขยายเป็นหนึ่งปีนับแต่วันที่ได้รับคำสั่งตาม มาตรา ๔๐ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ เท่านั้น แต่ไม่มีผล ทำให้คำสั่งดังกล่าวของผู้ถูกฟ้องคดีเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายแต่อย่างใด อุทธรณ์ของ ผู้ฟ้องคดีในประเด็นนี้จึงฟังไม่เข้า

สำหรับที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า การที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้อง เพิ่มเติมตามคัดค้านคำให้การเพิ่มเติมฉบับลงวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๖๓ ของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา กรณีผู้ฟ้องคดีขอให้ศาลมีกำหนดการพิจารณาอุทธรณ์ในเขตเทศบาลและเขตราชการ ส่วนท้องถิ่นอื่นในจังหวัดประจำคดีขึ้นนี้เข้ามาเป็นผู้ถูกฟ้องคดีโดยการร้องสอด และขอให้ เพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ที่ ๓๗/๒๕๖๒ ลงวันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๖๒ ของคณะกรรมการดังกล่าว เป็นไปโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษากลับคำพิพากษาของ ศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้รับคำคัดค้านคำให้การเพิ่มเติมฉบับลงวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๖๓ ของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณาเป็นคำฟ้องเพิ่มเติม และมีคำสั่งเรียกคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ ในเขตเทศบาลและเขตราชการส่วนท้องถิ่นอื่นในจังหวัดประจำคดีขึ้นนี้ให้เข้ามาเป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ร่วมกับผู้ถูกฟ้องคดี นั้น พอแปลความได้ว่าผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาของ ศาลปกครองชั้นต้นที่มีคำสั่งไม่เรียกคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ในเขตเทศบาลและเขตราชการ ส่วนท้องถิ่นอื่นในจังหวัดประจำคดีขึ้นนี้เข้ามาเป็นผู้ถูกฟ้องคดีโดยการร้องสอด และไม่รับคำขอ ให้เพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ที่ ๓๗/๒๕๖๒ ลงวันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๖๒ ของคณะกรรมการดังกล่าว ไว้พิจารณา เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ภายหลังจากที่ศาลปกครองชั้นต้นได้มีคำสั่งรับคำฟ้องของ ผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา ศาลได้มีคำสั่งเรียกให้ผู้ถูกฟ้องคดีทำการแก้คำฟ้องของผู้ฟ้องคดี ต่อมา เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีได้ยื่นคำให้การแก้คำฟ้องฉบับลงวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓ ศาลได้ส่งสำเนาคำให้การ ดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีทำการแก้คำฟ้องฉบับลงวันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๖๓ ต่อศาลแล้ว ต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำร้องขอเพิ่มเติมคำคัดค้านคำให้การ ฉบับลงวันที่ ๒๓

/มีนาคม ๒๕๖๓...

มีนาคม ๒๕๖๓ ต่อศาล โดยแจ้งความประสังค์จะฟ้องเพิ่มเติมขอให้คณะกรรมการพิจารณา อุทธรณ์ในเขตเทศบาลและเขตราชการส่วนท้องถิ่นอื่นในจังหวัดประจำวบคีรีขันธ์เข้ามาเป็นผู้ถูกฟ้องคดี และให้เพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ที่ ๓๗/๒๕๖๒ ลงวันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๖๒ ของคณะกรรมการ ดังกล่าว ที่วินิจฉัยยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี แม้พอก็อ้างได้ว่าคำร้องขอเพิ่มเติมคำคัดค้านคำให้การ ฉบับดังกล่าวของผู้ฟ้องคดีเป็นคำร้องขอเพิ่มเติมคำฟ้อง แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อคำฟ้องเพิ่มเติมของ ผู้ฟ้องคดีมีลักษณะเป็นการขอให้ศาลาปกรองชั้นต้นกำหนดตัวคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ในเขต เทศบาลและเขตราชการส่วนท้องถิ่นอื่นในจังหวัดประจำวบคีรีขันธ์ เข้ามาเป็นผู้ถูกฟ้องคดีเพิ่มเติม โดยมีคำขอให้ศาลาเพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ที่ ๓๗/๒๕๖๒ ลงวันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๖๒ ที่วินิจฉัย ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี เมื่อคำร้องขอแก้ไขเพิ่มเติมคำฟ้องดังกล่าวมีลักษณะเป็นการเสนอข้อหา เพิ่มเติมต่อศาล จึงเป็นคำฟ้องตามความในมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลาปกรองและ วิธีพิจารณาคดีปกรอง พ.ศ. ๒๕๔๒ และเมื่อคำวินิจฉัยอุทธรณ์ที่ ๓๗/๒๕๖๒ ลงวันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๖๒ ของคณะกรรมการ ดังกล่าวที่วินิจฉัยยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นคำสั่งทางปกรองที่ได้ระบุ วิธีการยื่นคำฟ้องและระยะเวลาสำหรับยื่นคำฟ้องไว้ในคำสั่งดังกล่าว ตามความในมาตรา ๕๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลาปกรองและวิธีพิจารณาคดีปกรอง พ.ศ. ๒๕๔๒ แล้ว ผู้ฟ้องคดีจึงต้องยื่นคำฟ้องเพิ่มเติมดังกล่าวต่อศาลาปกรองชั้นต้นภายในระยะเวลา ๓๐ วันนับแต่วันที่ ได้รับแจ้งคำวินิจฉัยอุทธรณ์ที่ ๓๗/๒๕๖๒ ลงวันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๖๒ ตามความในมาตรา ๕๒ วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๔๒ ประกอบกับมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติ จัดตั้งศาลาปกรองและวิธีพิจารณาคดีปกรอง พ.ศ. ๒๕๔๒ และแม้มีประกายชัดว่าผู้ฟ้องคดีได้รับแจ้ง คำวินิจฉัยอุทธรณ์ดังกล่าวเมื่อใด แต่เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้ถูกฟ้องคดีได้ยื่นคำร้องสองด ฉบับลงวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๖๒ ต่อศาลาปกรองชั้นต้น ว่า ระหว่างการพิจารณาคดีนี้ของศาล คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ในเขตเทศบาลและเขตราชการส่วนท้องถิ่นอื่นในจังหวัดประจำวบคีรีขันธ์ได้ มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ที่ ๓๗/๒๕๖๒ ลงวันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๖๒ ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีแล้ว ขอให้ศาลาเรียกคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ในเขตเทศบาลและเขตราชการส่วนท้องถิ่นอื่นใน จังหวัดประจำวบคีรีขันธ์ เข้ามาเป็นคู่กรณีหรือเป็นผู้ถูกฟ้องคดีร่วมกับผู้ถูกฟ้องคดีด้วยการร้องสอง ศาลปกรองชั้นต้นจึงมีคำสั่งลงวันที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๖๒ เรียกให้ผู้ฟ้องคดียื่นคำชี้แจงและ ส่งสำเนาคำวินิจฉัยอุทธรณ์ดังกล่าวต่อศาล และผู้ฟ้องคดีได้ทำคำแกลงฉบับวันที่ ๗ มกราคม ๒๕๖๓ ขอส่งสำเนาคำวินิจฉัยอุทธรณ์ที่ ๓๗/๒๕๖๒ ลงวันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๖๒ ต่อศาล กรณีจึงฟังว่าผู้ฟ้องคดี ได้รับแจ้งคำวินิจฉัยอุทธรณ์ดังกล่าวไม่ช้าไปกว่าวันที่ ๗ มกราคม ๒๕๖๓ ซึ่งเป็นวันที่ผู้ฟ้องคดี ส่งสำเนาคำวินิจฉัยอุทธรณ์ต่อศาล การที่ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องขอเพิ่มเติมคำฟ้องตามคำร้องขอเพิ่มเติม คำคัดค้านคำให้การฉบับลงวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๖๓ ต่อศาลาปกรองชั้นต้น จึงเป็นการยื่น คำฟ้องเพิ่มเติมเมื่อพ้นระยะเวลา ๓๐ วันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำวินิจฉัยอุทธรณ์ตามความใน มาตรา ๕๒ วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๔๒ ประกอบกับมาตรา ๔๙ แห่ง

/พระราชบัญญัติ...

พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ จึงขอบที่ ศาลปกครองชั้นต้นจะมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องเพิ่มเติมไว้พิจารณาตามข้อ ๓๐ วรรคสอง แห่งระเบียบ ของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ ประกอบกับสิทธิในการเสนอคำฟ้องต่อศาลของผู้ฟ้องคดีเป็นสิทธิขึ้นพื้นฐานที่รัฐธรรมนูญบัญญัติ รับรองไว้แล้ว โดยหากำต้องรอให้ศาลมีคำฟ้องคดีซึ่งเป็นผู้ถูกกล่าวหาโดยสิทธิหรือเสรีภาพ ที่ได้รับความคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญยื่นฟ้องคดีหรือยื่นคำร้องขอเพิ่มเติมคำฟ้องตามที่ผู้ฟ้องคดี กล่าวอ้างไม่ ที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องเพิ่มเติมของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณาซ่อนแล้ว อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีฟังไม่เข้า

การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย
พิพากษายืน

นายอนุวัฒน์ ราравแสง
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด
ช่วยทำงานช่วยครัวในตำแหน่ง ประธานแผนกคดีล้มเหลวและความรับผิดอย่างอื่น
ในศาลปกครองสูงสุด

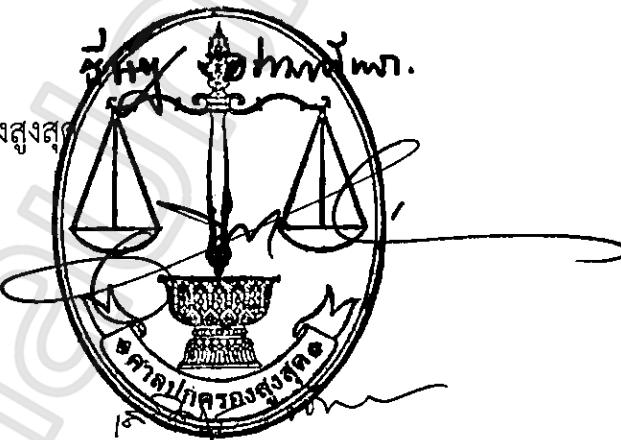
นายธีรรัฐ อร่ามทวีทอง
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายอนันท์ อดิเรกสมบัติ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นางเสริมดรุณี ตันติเวสส
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายบรรยาย นาคยศ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวนและ
ตุลาการหัวหน้าคณะ
ช่วยทำงานช่วยครัวในตำแหน่ง ประธานแผนกคดีล้มเหลวและความรับผิดอย่างอื่น

ตุลาการผู้แต่งคดี : นายวุฒิชัย ไทยเจริญ

